

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Aisopos.; ved Christian Winther.

Fabler af Æsop : efter den engelske

Bearbejdelse af Thomas James

Kjøbenhavn : P. G. Philipsens Forlag, 1859

155 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

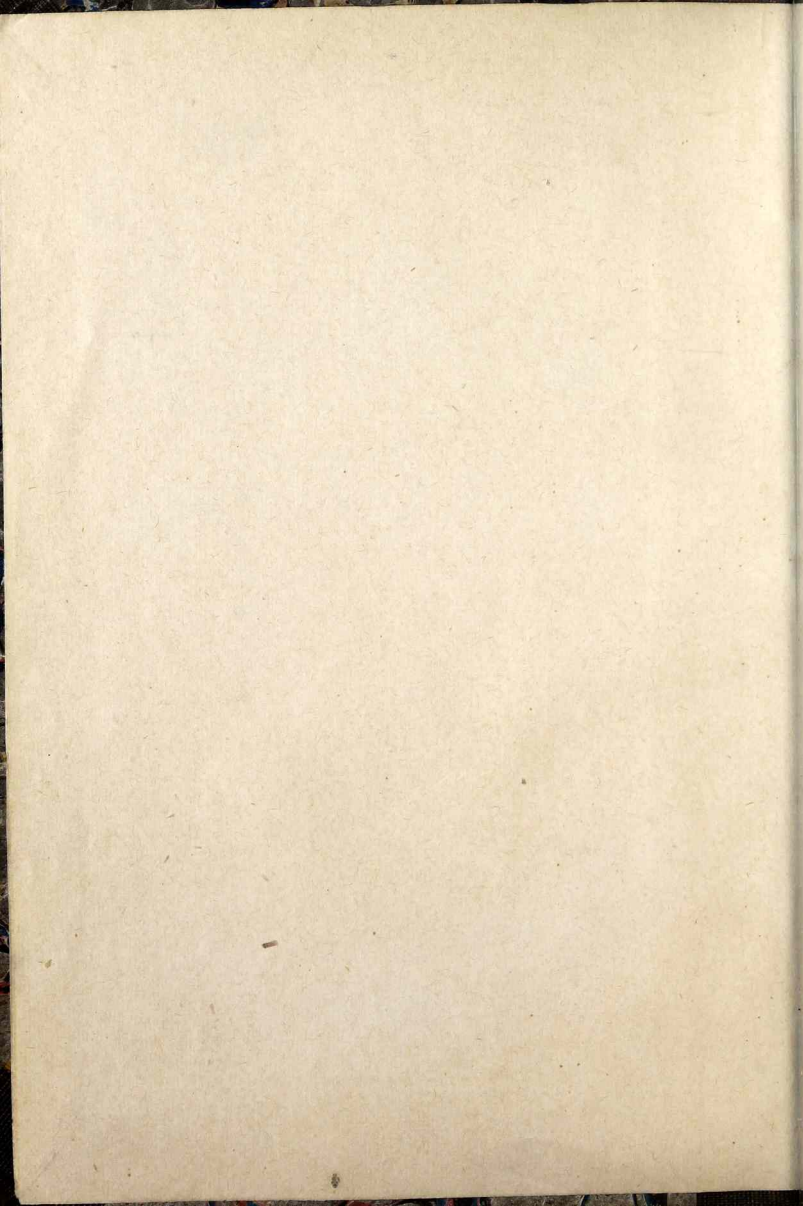
48.-95.-8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023089093

Fabler af Æsop.

Efter den engelske Bearbejdelse af Thomas James M. A.

ved

Christian Winther.

Med Billeder i Træsnit.

Kjøbenhavn.

P. G. Philipsens Forlag.

Thiele's Bogtrykkeri.

1859.

Indhold.

1. Ræven og Druerne.	21. Musen og Frøen.
2. Bueskytten og Løven.	22. Fiskeren med Fløiten.
3. Glenten og Duerne.	23. Manden og Satyren.
4. Ræven og Geden.	24. Hunden og Skyggebilledet.
5. Ulven og Tranen.	25. Maanen og dens Moder.
6. Den forfølgelige Allise.	26. Ulven og Lammet.
7. Myren og Græshoppen.	27. Fluerne og Honningkruffen.
8. Drengen og Skorpionen.	28. De knagende Hjul.
9. Enten og Hønen.	29. Bjørnen og Ræven.
10. Bjerget i Barnsnød.	30. Landmusen og Bymusen.
11. Hanen og Edelstenen.	31. Løven og Musen.
12. Riddet og Ulven.	32. Hunden, Hanen og Ræven.
13. Ornen og Ræven.	33. Maagen og Glenten.
14. Raafalven og dens Moder.	34. Gaardhunden og Ulven.
15. Ræven og Løven.	35. Frøen og Øren.
16. Den gamle Hund.	36. Den gamle Kone og Viin-
17. Hesten og Staldkarlen.	dunken.
18. De kæmpende Haner og	37. Den syge Hjort.
Ornen.	38. Haren og Skildpadden.
19. De to Poser.	39. Skildpadden og Ornen.
20. Bonden og Slangen.	40. Muldyret.

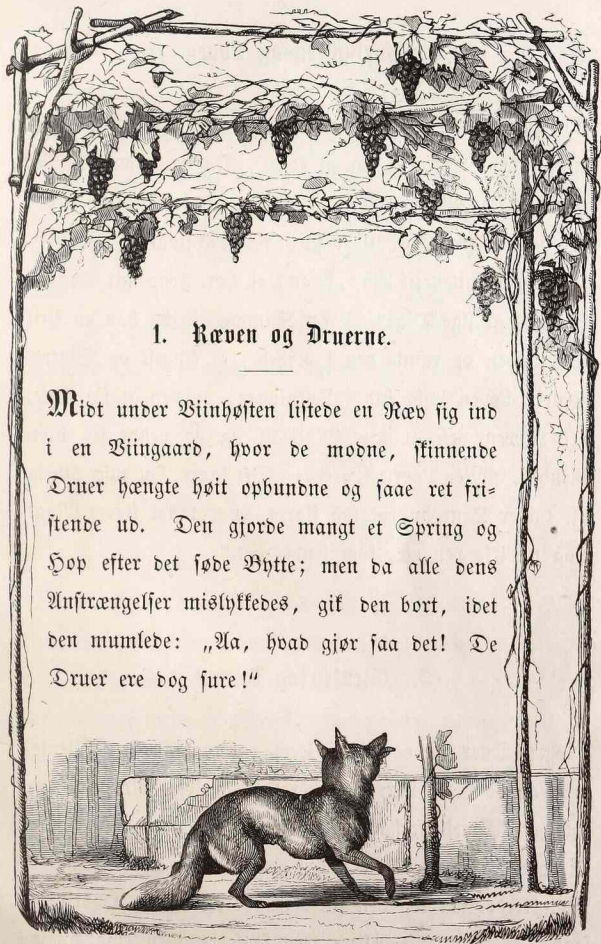
41. Krabben og dens Moder.
42. Lammet og Ulven.
43. Hyrdebrenge og Ulven.
44. Sønen og Ratten.
45. Granatæblet, Æblet og Brombærret.
46. Ræven og Brændehuggeren.
47. Kragen og Vandkruffen.
48. Det eensiede Daadyr.
49. Bugen og Lemmerne.
50. Løven, Gjelet og Ræven paa Jagt.
51. De Rejsende og Bjørnen.
52. Hjorten i Kostalden.
53. Haren og Hunden.
54. Marsvinet og Brislingen.
55. Kulhandleren og Blegmanden.
56. Den forelskede Løve.
57. Binden og Solen.
58. Landmanden og hans Søner.
59. Gjelet og Skjodehunden.
60. Træerne og Treen.
61. Den blinde Mand og Hvalpen.
62. Duen og Kragen.
63. Ulvene og Faarene.
64. Løven og Ræven.
65. Jupiter og Kamelen.
66. Gjelet og Græshoppen.
67. Hercules og Bogumanden.
68. Ræven uden Hale.
69. Den gamle Kone og Lægen.
70. Harene og Frøerne.

71. Landmanden og Storfen.
72. Angelfisseren og den lille Fisk.
73. Løvinden.
74. Muldvarpen og dens Moder.
75. Manden og Løven.
76. Åben og Kamelen.
77. Stavknippet.
78. Ammen og Ulven.
79. Åben og Delfinen.
80. Hesten og Hjorten.
81. Ulven og Faaret.
82. Enken og Faaret.
83. Hunden og dens Herre.
84. Den stemme Hund.
85. Fuglefangeren og Lærken.
86. Svælen og Ravn.
87. Hyrden og den savnede Tyr.
88. Skillingelyset.
89. Manden, som var bidt af en Hund.
90. De Rejsende og Platanen.
91. Egen og Sivet.
92. Slangen og Fælen.
93. Mercurius og Brændehuggeren.
94. Gjesene og Tranerne.
95. Løven og andre vilde Dyr paa Jagt.
96. Ornen og Fælen.
97. Hunden i Krybben.
98. Myggen og Tyren.
99. Jupiter, Neptun, Minerva og Momus.

100. Den gamle Kat og Musene.
101. Solens Egteskab.
102. Tyven og hans Moder.
103. Løven og dens troe Raadgiver.
104. Bondepigen med Melkekruffen.
105. Dyrerne og Slagterne.
106. De to Gryder.
107. Lægen og hans Patient.
108. Musene i Raadsforsamling.
109. Løven og Geden.
110. Hunden indbudet til Afstensmaaltid.
111. Gaasen med Gulbæggene.
112. Gjøgleren og Bonden.
113. Gedehyrden og Gederne.
114. Fiskeren.
115. Frøerne, som forlangte en Konge.
116. Efelet og dets Herrer.
117. Tyven og Hunden.
118. Jupiter og Bien.
119. Sægeren og Fiskeren.
120. Efelet og dets Driver.
121. Lærken og dens Unger.
122. Løven og Delfinen.
123. Den fangne Trompeter.
124. Bierne, Dronerne og Gedehammen.
125. Løven og Efelet paa Jagt.
126. Fuglene, de firføddede Dyr og Flaggermusen.
127. Ræven og Pindsvinet.
128. Ulven og Hyrden.

129. Vandringsemændene og Dren.
130. Musene og Bæselejerne.
131. Drengen og Nelsen.
132. Den syge Glente.
133. Ornen og Kragen.
134. Den gamle Mand og Døden.
135. Falkejægeren og Agerhønen.
136. Efelet, Ræven og Løven.
137. Fyrretræet og Tjørnebusken.
138. Hjorten og Vinranken.
139. Den Gjerrige.
140. Den gamle Kone og hendes Piger.
141. Løven, Bjørnen og Ræven.
142. Bonden og Tranerne.
143. Den syge Løve.
144. Den pralende Rejsende.
145. Ulven i Faareklæder.
146. Ulven og Hesten.
147. Drengen og Rødderne.
148. Ræven og Massen.
149. Rævnen og Svanen.
150. Dvilen og Dren.
151. Løven og Tyrene.
152. Den tørstige Due.
153. Araberen og Kamelen.
154. Geden og Gedehyrden.
155. Hunden og Haren.
156. Ræven og Storken.
157. Efelet i Løvehuden.
158. Den skaldede Kriger.
159. Svinet og Faaret.

160. Gjerderne og Viingaarden.
161. Ejelet i Embedsforretning.
162. Ejelets Skygge.
163. Tyren og Gedebuggen.
164. Viinstoffen og Geden.
165. Hesten og det belæssede Ejel.
166. Frøen som Dvælsalver.
167. Manden og hans to Koner.
168. Ejelet, som har Salt.
169. Hjorten i Kjøret.
170. Stjernefigeren.
171. Soalen i Raad- og Dom-
huset.
172. Drengene og Frøerne.
173. Ulven og Geden.
174. De store og de smaa Fiske.
175. Faarehyrden og Havet.
176. Faderen og hans to Døttre.
177. Ribbet og Ulven.
178. Floderne og Havet.
179. Wildbassen og Ræven.
180. Landmanden og Havet.
181. Negeren.
182. Ejelet, Hanen og Løven.
183. Stridshesten og Ejelet.
184. Musen og Bæfelen.
185. Skarnbassen og Ornen.
186. Leoparden og Ræven.
187. Ulven og Løven.
188. Den gamle Løve.
189. Ulven og Hyrderne.
190. De Rejsende paa Søfarten.
191. Hundene og Skindene.
192. Myren og Duen.
193. Ræven og Krægen.
194. Gørtleren og hans Hund.
195. Bonden og Løven.
196. De tre Haandværkere.
197. Drengen i Bad.
198. Venus og Ratten.
199. Merkurius og Billebug-
geren.
200. Landmanden og Hundene.
201. Jægeren og Brændebug-
geren.
202. Uben og Fiskerne.
203. Mølleren, hans Søn og
Ejelet.

1. Ræven og Druerne.

Midt under Viinhøsten listede en Ræv sig ind i en Viingaard, hvor de modne, skinnende Druer hængte høit opbundne og saae ret fristende ud. Den gjorde mangt et Spring og Hop efter det søde Bytte; men da alle dens Anstrængelser mislykkedes, gif den bort, idet den mumlede: „Na, hvad gjør saa det! De Druer ere dog sure!“

2. Bueskytten og Løven.

En Mand, der var bekendt som en god Bueskytte, gik ind imellem Bjergene for at jage. Da han nærmede sig, blev der stor Beshyrtelse og Opløb blandt de vilde Dyr; Løven alene syntes at ville beslutte sig til at slaaes. „Holdt!“ raabte Bueskytten til den, „bi lidt og hør, hvad mit Sendebud har at sige Dig!“ I det Samme affjød han en Piil mod Løven og ramte den i Siden. I Angest og Smerte flygtede Løven dybt ind i Dykningen, og ved at see dette, bad Ræven den at tage Mod til sig og vende sig mod Fienden. Men Løven svarede: „Det faaer Du mig aldrig til, thi er Sendebuddet saa skarpt, hvor langt større Magt maa da ikke den eie, som sender det.“

3. Glenten og Duerne.

Mogle Duer havde længe levet i Frygt for en Glente, men da de stedse vare paa deres Post, og holdt sig nær ved deres Dueslag, havde de hidtil fundet paa at undslippe Fiendens Angreb. Da Glenten nu mærkede, at dens Angreb mislykkedes, saa tog den sin Tilflugt til Vist. „Hvorfor,“ sagde den, „ville I hellere leve saaledes i en evig Angst,

da jeg, hvis I ville gjøre mig til Eders Konge, vilde fikke Jer mod ethvert Angreb, som blev gjort paa Eder!" Duerne troede dens Forsikfringer og udnævnedes den til Konge; men aldrig saasnart sad den fast paa Thronen, før den tog sig det som en Rettighed at opsluge en Due hver Dag. Da sagde een af dem, som netop stod for Tuur, ikke andet end: „Vi have ikke fortjent bedre!"

De, som frivilligen lægge Magten i en Tyrans eller Fiendes Haand, maae ikke undre sig, hvis det gaaer ud over dem selv.

4. Ræven og Geden.

En Ræv var faldet i en Brønd og havde længe tænkt frem og tilbage paa, hvorledes den skulde komme op igjen, da endelig en Gede kom derhen, og da den havde Lyst til at drikke, spurgte den Mikkell, om Vandet var godt og om der var fuldt op af det. Ræven dulgte den Fare, den virkelig var stedt i, og svarede: „Kom ned, min Ven! Vandet er saa godt, at jeg ikke kan holde op at drikke, og saa overslødigt, at det ikke kan slippe!" Paa denne Forsikkring sprang Geden uden videre Snak ned, hvorpaa Ræven, ved Hjælp af sin Vens Horn, nok saa raask sprang

op, idet den koldsjindig yttrede for den staffels, narrede Ged: „Hvis Du havde havt saa megen Hjerne, som Du har Skjæg, vilde Du seet Dig for, før Du sprang.“

5. Ulven og Tranen.

En Ulv havde faaet et Been siddende i Dværken og løb i største Angst og Pine frem og tilbage og bønfaaldt et hvert Dyr, den mødte, om at hjælpe den, og lod tillige falde et Ord om en rigtig smuk Belønning for den heldige Operateur. En Trane, bevæget ved dens Bønner og Løfter, vovede sit lange Næb ned i Ulvens Strube og trak Benet ud. Derpaa bad den meget beskedent om den lovede Belønning. Men da grinede Ulven og viiste Tænder og svarede med tilsyneladende Fortørnelse: „Utafnemlige Aræ! at bede mig om nogen anden Belønning, end at Du har faaet Dit Hoved heelt og holdent tilbage, efterat have havt det inde i en Uls Gab!“

De, der vise sig velgjørende alene i Haab om Gjen-
gjæld, maae ikke, naar de have med flette Mennesker at
bestille, overrastes, hvis de møde mere Haan end Tak-
nemlighed.

6. Den forføngelige Allike.

En Allike, saa forføngelig og indbildst som en Allike kan være, op samlede de Fjedre, som nogle Paaflugle havde fældet, stak dem ind mellem sine egne, og, med Foragt for sine gamle Kammerater, blandede den sig med største Driftighed i en Flok af hine smukke Fugle. De opdagede strax den indsmuglede Gæst, berøvede den de brogede Fjedre, ansaldt den med deres Ræb og sendte den tilbage til dens Eget. Den ulukkelige Allike, dygtigt straffet og inderligt bedrøvet, begav sig til sine forrige Venner og vilde igjen gaae i Flok med dem, som om Intet var hændet. Men da de vel huskede, hvor hovmodig den havde teet sig, jog de den ud af deres Samfund med Spot og Skam, hvorhos Een af dem, som den nys havde foragtet, læste den følgende Text: — „Harde Du været tilfreds med Din egen Natur, saa vilde Du have undgaaet Tugtelse af Dine Overmænd og tillige Dine Eigemænds Foragt.“

7. Myren og Græshoppen.

Paa en iiskold Vinterdag var en Myre ifærd med at slæbe noget Korn, som den om Sommeren havde samlet

sammen, ud for at tørre det. En Græshoppe, som næsten var halvdød af Sult, bad den om at give den en Bid deraf, for at den kunde friste Livet. „Hvad tog Du Dig for sidste Sommer?“ spurgte Myren. „D,“ svarede Græshoppen, „jeg var ikke ledig. Jeg gjorde ikke andet end synge hele Sommeren igjennem.“ Da loe Myren og sagde, idet den luffede for sit Kornkammer: „Siden Du kunde synge hele Sommeren, saa er det bedst, at Du danser om Vinteren.“

Som man saaer, saa høster man.

8. Drengen og Skorpionen.

En Dreng, som gif og fangede Fiirbeen paa en Muur, og havde saaet fat paa et stort Antal af dem, fik derved Die paa en Skorpion, og da han nu indbildte sig, at det ogsaa var et Fiirbeen, frummede han netop sine Fingre for at gribe den, da Skorpionen i det samme løstede sin Braad og sagde: „Jeg vilde ønske, Du havde gjort det, thi jeg skulde snart have lært Dig at slippe mig — og Fiirbenene oveni-fjøbet.“

9. Enken og Hønen.

En Enkefælle holdt en Høne, som hver Morgen lagde et Æg. Da tænkte Hønen ved sig selv: „Naar jeg nu giver Hønen en dobbelt Portion Byg, saa vil den lægge to Gange om Dagen.“ Hun gjorde da ogsaa, som hun sagde, og Hønen blev saa feed og glat, at den ganske holdt op at lægge Æg.

En Beregning holder ikke altid Stif.

10. Bjerget i Barnsnød.

Engang i gamle Dage hørtes der en heftig Rumlen i et Bjerget. Man sagde, at det var i Barnsnød, og nær og fjernt fra samlede sig en Mængde for at see, hvad det vilde føde. Efter lang Venten og mange vise Gisninger af de Hosstaaende smuttede der frem — en Muus!

Historien passer paa dem, hvis prægtige Løfter ende med Vind.

11. Hane og Edelstenen.

Da en Hane gik og strabede i Skarnet i en Bondegård for at søge Føde til Hønerne, traf den paa en Edelsteen, som ved een eller anden Hændelse var kommen did. „Ei!“ sagde den, „Du er en prægtig Gen, det er vist, navnlig for dem, som sætte Priis paa Dig; men jeg tager heller et Bygforn for al Verdens Perler.“

Den Hane var en forstandig Hane; men der findes mange eenfoldige Folk, som foragte, hvad der er kostbart, blot fordi de ikke have Forstand derpaa.

12. Kiddet og Ulven.

Et Krid, som var steget op paa Taget af et høit Huus og saae en Ulv nedenfor gaae forbi, begyndte at haane den. Ulven standsede kun for at svare: „Aryster! det er ikke Dig, som haaner mig, men det Sted, som Du staaer paa.“

13. Ornen og Ræven.

En Orn og en Ræv havde længe levet sammen, som gode Naboer; Ornen i Toppen af et høit Træ og Ræven i en Hule ved Foden deraf. Dog en Gang, da Ræven var ude, slog Ornen ned paa Rævens Unge og tog den op i sin Rede, da den meente, at dens høie Opholdssted nok vilde sikke den for Rævens Hævn. Da Ræven kom hjem, forholdt den Ornen dette Brud paa Venstabet og bad alvorligt og inderligt om at faae sin Unge igjen; men da den saae, at dens Bønner vare uden Frugt, snappede den en Brand fra en Alter=Ild, som var bleven antændt i Nærheden, og fik, ved at indhulle hele Træet i Røg og Røg, snart Ornen, der ængstedes for sit eget og sine Ungers Liv, til at tilbagegive Ungen, som den, trods de meest indtrængende Bønner, nylig havde nægtet at udlevere.

Om Tyrannen end foragter de Undertryktes Taarer, er han dog aldrig sikker for deres Hævn.

14. Raakalven og dens Moder.

En Raakalv sagde engang til sin Moder: „Moder! Du er større og rappere end Hunden og har et bedre Ande=

dræt, og Du har Horn til at forsvare Dig med; hvoraf kommer det da, at Du er saa bange for Hundene?" Hun smilede og sagde: „Mit Barn! jeg veed alt dette meget godt; men aldrig saasnart hører jeg en Hund halse, før mine Løb — jeg veed knap hvordan — føre mig afsted, saa hurtigt de kunne bære mig.“

Bed Grunde gjør man ingen Kryster modig.

15. Ræven og Løven.

Da en Ræv, som aldrig havde seet en Løve, tilfældigviis for første Gang mødte een, blev den saa forskædet, at den nær var død af Skræk. Da den anden Gang mødte den, blev den nok bange, men bestræbte sig for at dølge sin Frygt. Da den nu tredie Gang saae den, var den blevet saa modig, at den gif hen til den og spurgte, hvorledes den befandt sig.

Fortrolighed avler Foragt.

16. Den gamle Hund.

En Hund, som i sin Tid havde været udmærket og havde ydet sin Herre god Tjeneste paa Marken, blev tilsidst af Marenes Bægt og Besvær aldeles udslidt. Da den engang jagede et Bilsfviin, greb den Dyret ved Dret; men dens Tænder gavede efter, saa at den blev tvunget til at give Slip, og Bilsfvinet undkom. Da Jægeren derpaa kom til, skammede han den alvorligt ud. Men den svage Hund svarede: „Staan din gamle Tjener! Det var Evnen, som manglede mig, ikke Villien. Tænk snarere paa, hvad jeg var, og skjæld ikke paa mig, for hvad jeg er!“

17. Hesten og Staldkarlen.

En Staldkarl, som havde den Bane at stjæle og sælge Hestens Havre, var alligevel meget ivrig i at pæse og strigle den hele Dagen igjennem. „Hvis Du,“ sagde Hesten, „virkelig ønsker, at jeg skal see godt ud, saa giv mig mindre af din Strigle, og mere af din Havre.“

18. De kæmpende Haner og Ornen.

To unge Haner kæmpede saa hidstigt med hinanden, som om de havde været Mænd. Tilslidst blev den ene overvundet og krøb ind i en Krog i Hønschuset, bedækket med Saar. Men Seierherren fløj strax op paa Husets Rygning, begyndte at baste med sine Vinger og gale for at tilkjendegive sin Seier. I samme Dieblis kom en Orn svævende hid, greb den i sine Kløer og bortførte den, medens den overvundne Medbeiler kom frem fra sit Smuthul og tog den Mødding i Besiddelse, som de havde stridt om.

19. De to Poser.

Enhvert Menneske bærer to Poser, den ene foran, den anden bagpaa, og begge ere de fulde af Feil. Men den ene foran er fuld af Næstens Feil, den anden bagpaa af hans egne. Deraf kommer det, at Menneskene ere blinde for deres egne Feil, men aldrig tabe Næstens af Syne.

20. Bonden og Slangen.

Da en Bonde en Vinterdag var paa Veien hjemad, fandt han ved Siden af et Gjerde en Slange, der var halvdød af Kulde. Han ynkedes over Dyret og tog det hjem med til sit Arnested for at bringe det tillive. Aldrig saasnart havde Varmen gjengivet det Kræfter, før det begyndte at angribe Husets Børn; men saa greb Bonden, hvis Medlidenhed havde frelst dets Liv, til sin Hakke og lagde Slangen død for sine Fødder.

De, som gjengjælde Godt med Ondt, maae vente, at deres Næstes Medlidenhed tilsidst forsvinder.

21. Musen og Frøen.

I en ond Time gjorde en Muus Bekjendtskab med en Frø, og de begave sig paa Vandring sammen. Under Paaskud af stor Hengivenhed og for at bestjerne sin Vedsager mod alt Ondt, bandt Frøen Musens ene Forbeen til sit eget Bagbeen, og paa denne Maade tilbagelagde de et Stykke Bei paa Landjorden. De kom snart til et Vand, hvor Frøen bad Musen være ved godt Mod, og begyndte at svømme over. Dog næppe vare de komne midtveis, saa duffede Frøen pludselig tilbunds og drog den ullykkelige Muus efter sig. Men Musens Kamp og Sprællen satte Vandet i saa stærk Bevægelse, at det tildrog sig en Gledes Opmærksomhed, saa den slog ned, løstede Musen op og bortførte Frøen tilligemed den.

Uoverlagte og slet passende Foreninger ende i Almindelighed med Undergang; og den Mand, som tilsigter sin Næstes Odelæggelse, bliver ofte hængende i sin egen Snare.

22. Fiskeren med Fløiten.

Da en Mand, som agtede mere paa sine Triller end paa sine Net, saae nogle Fiske i Søen, begyndte han at spille

paa sin Fløite, i det Haab, at de skulde springe op paa Bredden. Men da han fandt sig skuffet, tog han et Bod, indefluttede dermed en stor Mængde Fisk og drog dem op paa Land. Da han saae, hvor Fiskene dansede og sloge omkring, smilede han og sagde: „Siden I ikke vilde danse, da jeg spillede op, vil jeg ikke vide noget af jeres Dansen nu.“

Det er en stor Kunst at gjøre det Rette til rette Tid.

23. Manden og Satyren.

En Mand og en Satyr, som vare komne i Bekjendtskab, sadde engang sammen tilbords. Da det var en kold Vinterdag, holdt Manden sine Fingre op til Munden og blæste paa dem. „Hvad skal det til, min Ven?“ spurgte Satyren. „Mine Hænder ere saa kolde,“ sagde Manden; „jeg gjør det for at varme dem.“ Lidt efter blev der sat en varm Ret for dem, og Manden løftede Skaalen op til sin Mund og blæste ogsaa paa Munden. „Og hvad skal nu det betyde?“ sagde Satyren. „Na,“ svarede Manden, „min Suppe er saa heed, jeg gjør det for at svalde den.“ — „Sa saa,“ sagde Satyren, „fra dette Dieblik af giver jeg Afkald paa dit Venstskab, thi jeg vil ikke have Noget at

gjøre med Een, som blæser varmt og koldt med samme Mund."

24. Hunden og Skyggebilledet.

En Hund, som i en Slagters Bod havde stjaalet et Stykke Kjød, skulde paa Hjemveien over en Flod, og saae da sit eget Billed affpeilet nede i Strømmen. Da den nu meente, at det var en anden Hund med et andet Stykke Kjød, besluttede den ogsaa at bemægtige sig dette; men idet den snappede efter den formeentlige Skat, tabte den det Stykke, som den bar, og mistede paa den Maade Alt.

At gribe efter Skyggen og miste det Virkelige —

saaledes gaaer det sædvanligt dem, som sætte en virkelig Lykke paa Spil for et eller andet indbildt Gode.

25. Maanen og dens Moder.

Maanen had engang sin Moder at gjøre den en lille Kappe, som kunde passe den godt. „Hvordan,“ svarede Moderen, „kan jeg faae en Kjortel til at passe Dig, da Du snart er Rhymaane, og snart igjen Fuldmaane, og saa igjen hverken det ene eller det andet?“

26. Ulven og Lammet.

Da en Ulv stod og drak ved Udspringet af en Bæk, opdagede den et vildfaret Lam, som i nogen Afstand derfra pladskede nedenfor i Vandløbet. Da den havde besluttet sig til at tage det, gif den paa Raad med sig selv, hvordan den bedst skulde retfærdiggjøre sin Vold. „Skurk!“ raabte den og løb hen til det, „hvor tør Du gjøre det Vand muddret, som jeg drikker af?“ — „Jeg indseer virkelig ikke,“ sagde Lammet hdmhygt, „hvoreledes jeg kan plumre Vandet, da det løber fra Dig til mig, og ikke fra

mig til Dig." „Lad saa være," svarede Ulven, „det er kun eet Aar siden Du skjældte mig slemt ud." „O min Herre," sagde Lammet skjælvende, „for et Aar siden var jeg ikke født." „Naa," svarede Ulven, „var det ikke Dig, saa var det Din Fader, og det er det selvsamme; men det nytter ikke at prøve paa at snakke mig fra min Middagsmad!" og uden videre Passiar faldt den over det stakkels, hjælpeløse Lam og sønderrev det.

En Tyrann mangler aldrig Paaskud. Og ringe er Udsigten til at modstaae den Mægtiges Uretfærdighed for dem, hvis eneste Vaaben er Ukyld og Ret.

27. Fluerne og Honningkrukken.

I en Urtekræmmers Bod stod en Krukke med Honning, og Fluerne samlede sig i Sværme om den for at æde den op og vilde ikke vige fra Pletten, mens der endnu var en Draabe tilbage. Tilslidst bleve deres Fødder saa tunge, at de ikke kunde flyve bort, og gvalte af det flæbrige Søde raabte de: „Elendige Skabninger, som vi ere, der for en Times Lyst have bortkastet vort Liv!"

28. De knagende Hjul.

Da nogle Dyr vare ifærd med at trække en Vogn paa en tung Bei, knirkede og knagede Hjulene forfærdeligt. „Bæst!“ raabte Rudsken til Vognen, „hvor kan Du stønne, naar de, som trække hele den tunge Byrde, tie stille?“

De, som skrige høiest, lide ikke altid meest Ondt.

29. Bjørnen og Ræven.

En Bjørn pleiede at prale af sin overdrevene Kjærlighed til Mennesket, idet den forsikrede, at den aldrig sønderrev eller mishandlede ham, naar han var død. Ræven gjorde smilende den Bemærkning: „Jeg vilde have bedre Tanker om Din Forsikring, hvis Du aldrig aad ham levende.“

Det er bedre at frelse et Menneske fra Døden, end at spare ham, naar han er død.

30. Landmusen og Bymusen.

Der var engang en Landsbymuus, som havde en Ven i Byen, og indbød denne til, for gammelt Bekjendtskabs

Skjld, at aflægge den et Besøg paa Landet. Indbydelsen blev modtaget i bedste Form, og skjøndt nu Landmusen af Natur var jævn, usleben og temmelig sparsommelig, saa aabnede den sit Hjerte og sit Forraadskammer til Ære for Gjæstfriheden og en gammel Ven. Der var ingen nok saa omhyggeligt gjemt Lækkerbid, som den jo bragte frem af sit Spisekammer, Erter og Bøg, Østeforper og Nodder, i det Haab ved Mængden at høre paa, hvad den frygtede for der manglede i Beskaffenhed, som kunde være dens fræsne Gjæstevens Gane tilpas. Bymusen, som nedlod sig til at pille en Bid hist og en Bid her, medens Verten sad og gnavede et Blad af et Bøgstraa, raabte endelig: „Hvor er det muligt, min gode Ven, at Du kan udholde et saa kjedsommeligt og raat Liv? Du lever ligesom en Skruptudse i et Hul. Du kan dog ikke for Alvor foretrække disse eensomme Klipper og Skove for Gader, der vrimle af Vogne og Mennesker. Paa min Ære, Du spilder Din Tid ynkeligt her. Vi maae saa meget som muligt nyde vort Liv, saalænge det varer. Som Du veed, lever en Muus ikke evigt. Saa kom da med mig, og jeg vil vise Dig Livet og Byen.“ Overtalt ved saa smukke Ord og saa fiint Væsen, gav Landmusen sit Samtykke, og de begave sig strax sammen paa Veien til Byen. Det var seent paa Aftenen, da de hemmeligt listede sig ind i

Staden, og Midnat før de naaede det store Huus, hvor Bymusen havde taget Bolig. Her fandtes Løibænke af carmoisinrødt Fløiel, udskaarne Sager af Elfenbeen, fort, alt hvad der tyder paa Riigdom og Overdaad. Paa Bordet stode Levningerne af et pragtfuldt Gjæstebud, til hvis Anretning alle de fortrinligste Boutiker i Byen Dagen i Forveien vare gjennemføgne. Nu kom da Turen til Bymusen at agere Vert; den bad sin landlige Ven sætte sig paa Purpur, den løb hid og did for at opfylde alle dens Ønsker, satte den ene Ret og den ene Væfferbidsten frem efter den anden, og ligesom om den opvartede en Konge, smagte den paa hver Anretning, før den vovede at servere den for sin Fætter fra Landet. Landmusen for sin Deel lod, som om den var hjemme og velsignede den gode Væfse, som havde bevirket en saadan Forandring i dens Livsstilling, da pludselig midt i dens Glæde, og just da den med Foragt tænkte paa den fattige Koft, den nys havde forladt, Døren fløi op, og en Deel Svirebrødre, som kom tilbage fra en natlig Væstighed, brød ind i Salen. De forfækkede Venner sprang i største Bestyrtelse ned af Bordet og skjulte sig i den første Krog, de kunde naae. Aldrig saasnart vovede de igjen at krybe ud, før Hundeglam med endnu større Skræk end før jog dem tilbage igjen. Endelig, da Alting syntes roligt, listede Landmusen

sig ud fra sit Smuthul, sagde Farvel til sin Ven og hvisttede ham i Dret: „O, min kjære Herre! denne fine Levemaade kan være god nok for dem, der holde af den; men jeg foretrækker mit Bygbrød i Fred og Sikkerhed for det lækkreste Gæstebud, hvor Frygt og Bekymring ligge paa Luur.“

31. Løven og Mussen.

Da en Løve engang laae og sov i sit Leie, løb en Muus, som ikke anede, hvor den gik, over det mægtige Dyr's Snude og vækkede det. Løven slog sin Lab paa det lille,

forfkrækkede Dyr, og var i Begreb med i et Nu at gjøre det af med det, da Musen i en ynkelig Tone bønfaaldt den om at skaane den, da den gaaſte mod ſit Vidende havde fornærmet den, og ikke at vanære ſin hæderlige Alo ved et ſaa ubetydeligt Bytte. Løven ſmilede ved den lille Fanges Angſt og var ſaa ædelmodig at lade den gaae. Nu hændtes det kort Tid derefter, at Løven, paa ſin Vandring i Skoven efter Bytte, faldt i Bægerneſ Garn, og da den følte ſig hildet, uden Haab om at ſlippe ud, udfødte den et Brøl, ſom gjenlød gjennem hele Skoven. Musen, ſom gjenkjendte Dens Røſt, der havde ſparet dens Liv, løb hen til Stedet, og gav ſig uden videre Omſtændigheder til at gnave paa Knuden i det Reb, ſom bandt Løven, og ſatte i kort Tid det ædle Dyr i Frihed, og overbevifte ſaaledes Løven om, at venlig Mildhed fjelden er ſpildt, og at ingen Skabning ſtaaer ſaa dybt under den anden, at den jo formaaer at gjengjælde en Belgjerning.

32. Hunden, Haneu og Ræven.

En Hund og en Hane, ſom havde gjort Bekjendtkab, fulgtes ad paa deres Vandring. Da Ratten faldt paa

befandt de sig i en Skov; Hanen fløi altsaa op i et Træ og sad der mellem Grenene, medens Hunden slumrede nede ved Roden. Da Natten var forbi og det gryede ad Dag, begyndte Hanen, efter sin Sædvane, at gale, saa det skingrede. Da en Ræv hørte dette og tænkte, at den kunde faae et Maaltid af den, kom den hid og stillede sig under Træet og tiltalte den saaledes: „Du er en god lille Fugl, og meget nyttig for Dine Medskabninger. Kom da ned, for at vi kunne synge vore Morgenbønner og være glade sammen.“ Hanen svarede: „Kjære Ven, vær saa god og gaae hen til Foden af Træet og kald paa Klokkeren, for at han kan ringe med Klokken.“ Men da Ræven kom hen for at kalde paa ham, sprang Hunden strax ud, greb Ræven og gjorde det af med den.

De, som lægge Fald for Andre, fanges ofte ved deres egen Voffemad.

33. Maagen og Glenten.

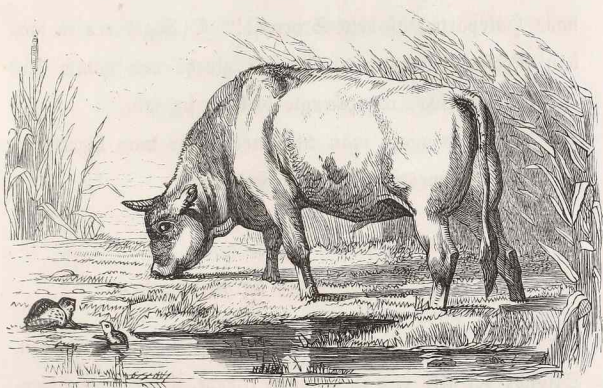
En Maage slog engang ned paa en Fisk, og idet den forsøgte at sluge den, blev den qvalt, og laae paa Dækket som død. En Glente, som fløi forbi og saa den, gav den ingen anden Trøst end disse Ord: „Det har Du

fortjent, thi hvad har Luftens Fugle med Havets Fiske at bestille."

34. Gaardhunden og Ulven.

En slunken, forfulden Ulv traf til i en maaneklar Nat at komme i Raft med en trind, velmædset Gaardhund. Efterat de første Complimenter vare udvekslede mellem dem, sagde Ulven: „Hvoraf kommer det, min Ven, at Du seer saa glindsende ud? Hvor Dit Foder slaar godt an paa Dig! see, her streifer jeg Nat og Dag omkring for at bjerge Livet, og kan næppe frie mig fra at sulte ihjel." — „Naa," sagde Hunden, „hvis Du vil have det ligesaa godt som jeg, behøver Du blot at bære Dig ad som jeg." „Birkelig!" svarede den, „og hvad gør Du da?" „Na," svarede Hunden, „ikke andet end bevogte Herrens Huus og holde Tyvene borte om Natten." „Hjerteligt gjerne; thi for nærværende Tid staaer det meget bedrøveligt til med mig. Dette Liv her i Skoven, i Kulde og Regn, falder mig meget strengt at holde ud. At have et luunt Tag over Hovedet og bestandigt Nok af Mad og Drikke ved Haanden, det vil, tykkes mig, ikke være noget daarligt Bytte." „Vistnok," sagde Hunden, og til den Ende

har Du Intet andet at gjøre end at følge med mig." Da de nu trassede afsted sammen, opdagede Ulven et Mærke paa Hundens Hals, og da den var temmelig nysgjerrig, saa kunde den ikke lade være at spørge, hvad det skulde bethyde. „Na, det er slet ingen Ting!" sagde Hunden. „Nei, siig mig dog —" vedblev Ulven. „Jh, det er en reen Bagatel, maaskee har Halsbaandet, hvortil min Lænke er befæstet —" „Lænke!" raabte Ulven forundret, „det er dog vel ikke saaledes at forstaae, at Du ikke frit kan gaae omkring, naar og hvor Du lyfter?" „Ikke saa aldeles, maaskee; Du maa vide, man anseer mig for noget vel glubst, hvorfor de stundom om Dagen lade mig binde, Men jeg forsikkrer Dig, jeg har fuldkommen Frihed om Natten og Herren giver mig Føde af sit eget Fod, og Tjenestefolkene give mig deres bedste Mundfuld, og jeg er Alles Yndling og — — men hvad er der paafærde? hvor vil Du hen?" — „God Nat, min Kjære!" sagde Ulven, „gid alle dine Vækkerbidskener maa bekomme Dig vel; hvad mig angaaer, jeg foretrækker en tør Skofte i Frihed, for en kongelig Overdaadighed i Lænke!"

35. Frøen og Øxen.

En Øxe, som græssede paa en sumpet Eng, kom til at sætte sit Been mellem en Flok unge Frøer, og havde nær knust og dræbt den hele Yngel. Een af dem, som undslap, løb hen til sin Moder med den frygtelige Efterretning. „Dg tænk engang, Moder!“ sagde den, „det var et Dyr — saadan et thyft, siirføddet Dyr, — som gjorde det!“ „Thyft?“ sagde den gamle Frø, „hvor thyft? var det saa thyft?“ og den pustede sig meget stærkt op, — „saa thyft som saa?“ „Aa,“ sagde den lille Frø, „meget — meget thyffere end som saa!“ „Aa da, var det saa thyft?“ og den blæste sig endnu mere op. „Savist var det, Moder! og om Du saa blev ved, til Du brast, vilde Du aldrig

naae Halvparten af dets Størrelse!" Opægget ved en saadan Nedsættelse af dens Kræfter gjorde den gamle Frø endnu et Forsøg, og sprængte virkelig sig selv.

Saaledes gaaer man tilgrunde, naar man higer efter en Storhed, hvortil man intet Kald har.

36. Den gamle Kone og Viindunken.

En gammel Kone saae en tom Viindunk ligge paa Jorden. Skjøndt der ikke var en Draabe tilbage af den ædle Chierviin, hvormed den havde været fyldt, saa ydede den dog endnu stedse de Forbigaaende en yndig Lugt. Den gamle Kone satte sin Næse saa tæt til, som hun kunde, og snusede af al Magt, idet hun raabte: „Søde Skabning! hvor henrivende maa ikke dit Indhold have været, da Bærmen selv er saa liflig.“

37. Den syge Hjort.

En Hjort, som var blevet syg, havde taget Leie paa det frodige Græs i en Eng, tæt ved Randen af Skoven, for at den let kunde komme til sit Foder. Men der kom saa mange Dyr for at besøge den — den var nemlig en meget yndet Nabo — og Een tog lidt hift, en anden lidt her

saa at de aad alt Græsset op paa Pladsen. Skjøndt den saaledes blev befriet for Kjedsomhed, vansmægtede den af Træng, og tilsidst var det ude baade med dens Formue og Liv.

33. Haren og Skildpadden.

En Hare gjorde Nar af en Skildpadde, fordi dens Gang var saa langsom. Men denne loe og sagde, at den vilde løbe omkap med den og overvinde den, hvad Dag den vilde bestemme. „Godt,“ sagde Haren, „Du skal snart see, hvad mine Fødder due til!“ Det blev altsaa aftalt, at de skulde begynde Løbet paa een Gang. Skildpadden begyndte at træffe afsted, uden at standse et Dieblif i sin sædvanlige stadige Gang. Haren, som behandlede den hele Sag meget let, sagde, at den først vilde tage sig en lille Luur, og at den snart skulde indhente Skildpadden. Imidlertid slæbte Skildpadden sig afsted; og da Haren sov over sig, kom den til Maalet kun for at see, at Skildpadden var kommet før den.

Den kommer ogsaa frem, som kjører med Stude.

39. Skilbpadden og Ornen.

En Skilbpadde, som, utilfreds med sin lave, ydmyge Tilværelse, naar den saa hen til saa mange af Fuglene, dens Naboer, der kunde forlyste sig i Skyerne, meente, at naar den blot een Gang kunde komme op i Luften, vilde den kunne svæve som de bedste blandt dem, kaldte engang paa en Orn, og tilbød den alle Havets Skatte, hvis den blot vilde lære den at flyve. Ornen vilde nødtigt paatage sig dette, og forsikrede den, at Sagen ikke alene var urimelig, men umulig; men da den hyderligere blev overhængt af Skilbpadden med Bønner og Løfter, indvilgede den endelig i at gjøre for den, hvad den kunde. Den tog den altsaa op med sig til en betydelig Høide i Luften og gav Slip. „Naa da!“ raabte Ornen; men før Skilbpadden kunde svare et Ord, faldt den tungt paa en Klippe og blev slaaet i Stykker.

Hovmod staaer for Fald.

40. Muldyret.

Et Muldyr, som var blevet feed og kaad af en altfor rigelig Portion Havre, sprang en Dag omkring og slog

bag op, satte Stjerten i Veiret og raabte: „Min Moder var en Væddeløber og jeg er ligesaa god, som hun nogen=finde var.“ Men da det snart blev træt og mat af at galloppe og springe, kom det med Gæt til at erindre, at dets Fader kun var et Esel.

Enhver Sandhed har to Sider; man gjør vel i at tage begge i Betragtning, førend man hengiver sig til Nogen af dem.

41. Krabben og dens Moder.

En gammel Krabbe sagde til sin Unge: „Hvorfor gaaer Du saa sfiævt, Barn? gaa lige!“ „Moder,“ svarede den unge Krabbe, „vær saa god at vise mig Veien; og hvis jeg seer Dig gaae i lige Retning, vil jeg forsøge paa at gjøre ligesom Du.“

Exempel virker bedre end Forskrift.

42. Lammet og Ulven.

Et Lam, forfulgt af en Ulv, frelst sig ind i et Tempel. Derpaa raabte Ulven høit til det, og sagde, at Præsten

vilde slagte det, hvis han fangede det. „Lad saa være,“ sagde Lammet, „det er bedre at blive offret til Gud, end at blive opslugt af Dig!“

43. Hyrdedrengen og Ulven.

En Hyrdedreng, som vogtede sin Hjord i Nærheden af en Landsby, pleiede af og til at more sig med at skrigе høit: „En Ulv, en Ulv!“ To eller tre Gange lyffedes hans Skjælsstykke. Hele Landsbysten kom løbende ud for at hjælpe ham, men alt, hvad de havde for det, var, at blive udleet for deres Umage. Tilslidst kom Ulven engang virkelig. Drengen skreg og raabte nu for Alvor. Men hans Naboer, som formodede, at han drev sine gamle Løier, ændsede ikke videre hans Skrig, og Ulven opslugte hans Faar. Paa den Maade lærte Drengen, da det var for sild, at Løgnere ikke blive troede, om de end tale Sandhed.

44. Hønen og Ratten.

En Rat, som hørte, at en Høne laae syg i sin Rede, af- lagde den et Besøg for at bevidne den sin Deeltagelse;

den frøb op til den og sagde: „Hvorledes befinder Du Dig, min kjære Veninde? hvad kan jeg gjøre for Dig? hvad trænger Du til? fortæl mig endelig, om der er Noget i Verden, jeg kan bringe Dig; men vær blot ved godt Mod og vær ikke forstræffet.“ „Seg takker,“ sagde Hønen, „hvis Du vil være saa god at forlade mig, saa frygter jeg ikke for, at jeg jo snart vil komme mig.“

Ubudne Gæster ere ofte meest velkomne, naar de ere bortgangne.

45. Granatæblet, Æblet og Brombærret.

Granatæblet og Æblet vare i Strid om, hvem af dem der var smukkest. Da Talen blev heftig og Striden begyndte at blive farlig, stak et Brombær fra en Nabobufl sit Hoved ud og raabte høit: „Vi have trættet nok; lad der nu ikke være mere Skinsfyge imellem os.“

De Ubethdeligste ere i Almindelighed de meest Indbildse.

46. Ræven og Brændebuggeren.

En Ræv, haardt trængt af Hundene, kom, efterat have løbet længe, til en Mand, der huggede Ved, og bad ham at indrømme den et Sted, hvor den kunde skjule sig. Manden anviste den sin egen Hytte, og Ræven krøb derind og skjulte sig i en Krog. Bægerne kom strax efter og spurgte Manden, om han ikke havde seet Ræven. „Nei,” sagde han, men pegede derhos med sin Finger til Krogen. Dog da de ikke forstode Vinket, gave de sig strax paa Vei igjen. Da Ræven mærkede, at de vare ude af Syne, vilde den liste sig bort uden at sige et Ord. Men Manden bebreidede den dette og sagde: „Er det saaledes, Du tager Afsted med din Bert, uden at sige saa meget som Tak for din Frelse?” „En smuk Bert!” sagde Ræven og vendte sig om til ham; „havde Du været ligesaa ærlig med dine Fingre, som med din Tunge, vilde jeg ikke have forladt dit Huus uden at sige Farvel!”

Der er ligesaa megen Ondskab i et Vink som i et Ord.

47. Kragen og Vandkrukken.

En Krage, som var færdig at døe af Tørst, fløi med Glæde hen til en Vandkrukke, som den saae i Graastand. Men da den kom derhen, fandt den Vandet saa lavt, at den, hvordan den saa bøiede og strakte sig, ikke var istand til at naae det. Derpaa forsøgte den paa at slaae Krukken itu, og derefter at vælte den; men dens Kræfter vare ikke tilstrækkelige til nogen af Delene. Tilsidst tog den nogle smaa Stene, som laae ved Haanden, og kastede en heel Deel af dem, een efter een, i Krukken, og hævede paa den Maade Vandet til Randen og slukkede sin Tørst.

Klogt og Taalmod naae Maalet, hvor Styrken ikke slaar til. Trang er Moder til Opfindelse.

48. Det eenoiede Daadyr.

En Daa, som kun havde eet Øie, pleiede at græsse nær ved Søen, og for at være saa meget sikkrere for Angreb, holdt den sit Øie mod Land, hvorfra Jægerne kunde komme, og den blinde Side mod Søen, hvorfra den ikke frygtede nogen Fare. Men nogle Søfolk, som kom roende forbi i en Baad, sigtede paa den fra Vandet og skjød den. I

sit sidste Mandedræt sukkede den ved sig selv: „Ujælle Kreatur, som jeg er! jeg var sikker mod Landsiden, hvorfra jeg ventede at blive angrebet, men fandt en Fiende paa Søen, hvor jeg meest ventede Beshyttelse!“

Bore Ulykker komme tidt fra en Kant, hvor vi mindst vente dem.

49. Bugen og Lemmerne.

I fordoms Dage, da alle Menneſkets Lemmer ikke samvirkede ſaa venſtabeligt, ſom de nu gjøre, men ethvert havde ſin egen Villie og ſit eget Lune, begyndte alle de øvrige Lemmer at dadle Bugen, fordi den førte et ørkeſløſt, overdaadigt Liv, medens de vare heelt optagne af Arbeide for dens Underholdning, og maatte ſørge for dens Trang og Fornøielſer; de indgif altsaa en Sammenſværgelſe i den Henſigt for Fremtiden at unddrage den al Forſyning. Hænderne vilde ikke længer føre Maden til Munden, Munden ikke modtage Føde, og Tænderne ikke tygge den. Men de havde ikke længe holdt ved paa denne Maade ved Udfultning at bringe Bugen til Underkaſtelſe, før de alle, det ene efter det andet, begyndte at ſvinde hen og ſlappes og den hele Krop at hentæres. Nu bleve da Lemmerne overthvede om, at Bugen, hvor beſværlig og

unyttig den end syntes at være, dog ogsaa havde en vigtig Bestilling for sig; at de ligesaa lidt kunde hjælpe sig uden den, som denne uden dem; og at de, hvis de ønskede at holde Regemets Forsatning i god Stand, maatte virke med hinanden hver i sit eget Omraade, til Alles fælleds Vel.

50. Løven, Gjelet og Ræven paa Jagt.

Løven, Gjelet og Ræven forenede sig for at gaae paa Jagt. De gjorde et rigeligt Bytte og da Jagten var endt, syntes de selv, at de havde til et dygtigt Maaltid. Løven bad Gjelet at dele Rovet. Gjelet deelte ogsaa det Hele i tre lige Parter, og bad derpaa sine Venner at vælge efter Behag; men herover blev Løven meget fortørnet, overfaldt Gjelet og sønderrev det. Derpaa bad den Ræven at foretage en Deling; denne samlede det Hele i en stor Hob, og forbeholdt sig selv kun den allerringeste Bid. „Ak, min Ven!“ sagde Løven, „hvem lærte Dig at dele saa redeligt?“ „Jeg behøvede ingen anden Værdom,“ svarede Ræven, „end Gjelets Død.“

Det er bedre at blive flog af Andres Skade, end af sin egen.

51. De Rejsende og Bjørnen.

Da tvende Venner vandrede med hinanden ad samme Vej, mødte de en Bjørn. Uden at tænke paa sin Vedsager flavrede den Ene i stor Angest op i et Træ og skjulte sig der. Den Anden, som saae, at han ene ingen Udsigt havde til at staae sig mod Bjørnen, havde intet andet at gjøre end at kaste sig paa Jorden og lade, som

om han var død, thi han havde hørt, at Bjørnen aldrig rører noget dødt Legeme. Medens han nu laae saaledes, nærmede Bjørnen sig til hans Hoved, snøftede og snusede ved hans Ører, hans Næse og hans Hjerter, men Anden holdt ubevægelig sit Aandedræt, saaat Dyret troede, at han var død, og gik bort. Da Bjørnen var ganske ude af Sigte, kom hans Rejsekamerat ned fra Træet, og spurgte, hvad det var, som Bjørnen hviskede til ham, — „thi,“ sagde han, „jeg bemærkede, at den satte sin Snude tæt til dit Øre.“ „Aa,“ svarede den Anden, „det var ingen stor Hemmelighed; den bad mig blot at vogte mig for at komme i Kæft med dem, som lade deres Venner i Stikken, naar de komme i Nød.“

52. Hjorten i Kostalden.

En jaget Hjort, drevet ud af Tjufningen og forvirret af Angst, tog Veien hen til den første Vølsgaard, som den saae, og skjulte sig i en Kostald, der tilfældigviis stod aaben. Da den forsøgte at skjule sig under Halmen, sagde en Dyr: „Hvad tænker Du paa, at løbe en saa vis Odelæggelse imøde, ved at betro Dig til et Sted, hvor Folk færdes?“ „Naar Du blot ikke vil forraade mig,“ sagde Hjorten, „saa skal jeg ile afsted igjen ved første gode

Veilighed." Det blev Aften; Køgteren forede Dvæget, men opdagede Intet. De andre Gaardskarle gik ud og ind. Hjorten var endnu sikker. Nu kom Forvalteren og gik igjennem; Alt syntes i god Orden. Da Hjorten nu sølte sig ganske tryk, begyndte den at takke Dyrerne for deres Gjæstfrihed. „Vi lidt," sagde een af disse; „vi ønske Dig virkelig alt Godt; men der er endnu en anden Person, een med hundrede Dine; hvis det skulde træffe sig, at han kom ad denne Vej, saa frygter jeg for, at dit Liv endnu vil være i Fare." Medens den talede, kom Herren, efter Aftensmaaltidet, og gik omkring for at see, om Alt var vel forvaret til Natten, thi han syntes, at hans Dvæg i den sidste Tid ikke havde seet saa godt ud, som det burde. I det han gik op til Hælken sagde han: „Hvorfor er der saa lidt Foder her? Hvorfor er der ikke mere Strøelse?" og „Jeg gad vide, hvor længe det kan vare at feie disse Spindelvæve ned!" Medens han saaledes figede og spejdede saa hist, saa her og overalt, kaldt Hjortens Takker, som stak frem af Straæet, ham i Dinene, han kaldte strax sine Tjenestefolk ind og tog den fangen.

Intet Die er at ligne med Herrens Die.

53. Haren og Hunden.

Da en Hund havde opjaget en Hare fra et Krat, forfulgte den den et Stykke, men Haren havde Forspring og slap bort. En Gedeherde, som kom til, gjorde Nar ad Hunden, og sagde, at Morten var den bedste Løber af de To. „Du glemmer,“ svarede Hunden, „at Det er det at løbe for sin Middagsmad, et Andet at løbe for at frelse sit Liv.“

54. Marsvinet og Brislingen.

Marsvinene og Hvalerne vare i Krig med hinanden, og da Kampen var paa sit Høieste, gif en Brisling høitideligt frem og søgte at skille dem ad. Men eet af Marsvinene raabte høit: „Bliv fra os, gode Ven! Vi ville hellere omkomme i Striden, end vorde forsonede ved din Mægling.“

55. Kulhandleren og Blegmanden.

En Kulhandler, som havde mere Plads i sit Huus, end han behøvede, foreslog en Blegmand at tage til ham og

boe hos ham. „Tak skal Du have,“ sagde Blegmanden, „men jeg maa afflaae dit Tilbud; thi jeg frygter, at saa snart jeg faaer mine Varer gjorte hvide, vil Du gjøre dem sorte igjen.“

Ege Par gaae bedst i Dands.

Den forelskede Løve.

Det hændtes engang i gamle Dage, at Løven blev forelsket i en Brændehuggers Datter, og var saa taabelig at begjære hende til Ægte af Faderen. Brændehuggeren var ikke meget glad over dette Tilbud, og frabad sig Æren af en saa farlig Forbindelse. Men da Løven truede ham med sin kongelige Unaade, og den stakkels Mand nok indsaae, at saa frygteligt et Væsen ikke kunde afvises, saa fandt han paa følgende Udvei: „Jeg føler mig høiligen smigret,“ sagde han, „ved Eders Forslag; men, min ædle Herre! hvilke store Tænder I har der! og hvilke Kløer I har der! — hvor findes den Jomfru, som ikke vilde blive angst og bange for saa frygtelige Baaben som disse? I maa lade Eders Tænder trække ud og Eders Kløer beffjære, før I kan blive en passende Brudgom for min Datter.“ Løven underkastede sig øieblikkelig (thi hvad gjør man ikke

af Kjærlighed?) og anmodede atter Faderen om at antage ham til Svigersøn. Men Brændehuggeren, som nu ikke længer var bange for den tæmmede og afvæbnede Slagsbroder, greb en dygtig Prygl og jog den taabelige Veiler fra sin Dør.

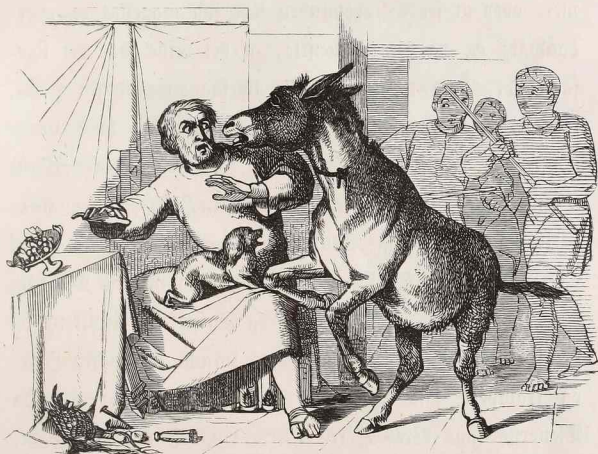
57. Vinden og Solen.

Der opstod engang Trætte mellem Vinden og Solen, om hvem af de To der var den stærkeste, og de bleve enige om at lade Sagen komme an paa Udfaldet af, hvilken af dem først kunde faae en Vandringsmand til at tage sin Kappe af; den skulde da regnes for at være den Mægtigste. Vinden begyndte og reiste af al sin Magt og Formue en Blæst, kold og barsk som en Thracisk Storm; men jo stærkere den blæste, jo fastere svøbte Manden sin Kappe om sig, og jo tættere holdt han den sammen med sine Hænder. Derpaa brød Solen frem; med sine velkomne Straaler forjog den Taagen og Kulden; Vandringsmanden følte den liflige Varme, og da Solen skinnede mere og mere klar, satte han sig ned, overvældet af Heden, og kastede sin Kappe paa Jorden.

Solen blev erklæret for Seierherre; og man har altid holdt for, at Overtalelse er bedre end Tvang; og at et venligt og fiint Væsens Solskin snarere er i Stand til at faae en fattig Mands Hjerter til at aabne sig, end enhver Trusel og Tvang af en hovmodig Myndighed.

58. Landmanden og hans Sønner.

En Landmand, som laae paa sit Yderste og ønskede at anvise sine Sønner den rette Veie til med Held at drive Aulsbruget, kaldte dem til sig og sagde: „Mine Børn! jeg er nu ved at forlade dette Liv, men Alt, hvad jeg har at efterlade Jer, vilde I finde i Viingaarden.“ Sønnerne, som formodede, at han sigtede til een eller anden skjult Skat, gavede sig, saasnart den gamle Mand var død, til at arbejde med Spader og Plouge og ethvert Redskab, de havde ved Haanden, og vendte op og ned paa Jordbunden. De fandt rigtignok ingen Skat; men Viinstoffen, styrket og forædlet ved den grundige Behandling, ydede en langt bedre Druehøst, end den nogensinde før havde ydet, og godt= gjorde meer end overslødigt de unge Gieere al deres Besvær. Glib er altsaa i Sandhed en Skat.

59. Efelet og Skjodehunden.

Der var engang et Efel og en Skjodehund, som tilhørte een og samme Herre. Efelet stod bundet i Stalden og havde fuldt op af Havre og Hø at æde, og var saa vel faren, som et Efel kunde være. Den lille Hund legede bestandigt og løb omkring, logrede og sprang op ad Herren og var saa moersom, at den kom i stor Yndest, og fik Lov til at ligge paa Herrens Skjod. Det er vist, at Efelet havde nok at bestille; den maatte hver Dag bære Brænde, og maatte gaae til Mølle hver Nat. Men medens det græmmede sig over sin egen Lod, ærgrede det sig saa meget

mere over at see Skjodehunden leve saa mageligt og overdaadigt; og da det nu tænkte, at det vilde faae det ligesaa godt, hvis det opførte sig ligesaadan mod sin Herre, saa rev det sig engang løs fra sin Grime, brød ind i Stuen og begyndte at sparke og gjøre de forunderligste Krumspring; derpaa viftede det med sin Hale og efterlignede Skjodehundens lystige Munterhed, hvorved det kom til at vælte Bordet, hvor Herren just sad og spiste til Middag, brækkede det itu og slog Fade og Tallerkener istykker; og det lod det ikke blive derved, men sprang op ad sin Herre og trampede paa ham med sine plumpe Fødder. Da Tjenerne saae deres Herre i ikke ringe Fare, meente de, at det nu var paa høie Tid at komme ham til Hjælp, og da de havde friet ham for Gslets Hjærtegn, bearbejdede de det sælle Kreatur saaledes med Stok og Stav, at det aldrig reisste sig mere, og i det sidste Aandedræt udraabte: „Hvorfor var jeg ikke tilfreds med min naturlige Stilling, men stræbte ved Narrestreger og Grimacer at efterligne Een, som dog i Grunden var en Gjæk.“

60. Træerne og Øren.

En Brændehugger gif ind i en Skov og bad Træerne om at give ham et Skafst til hans Øre. Dette syntes at være et saa beskedent Forlangende, at de fornemste Træer gif ind derpaa, og det blev afgjort imellem dem, at den jævne, simple Aft skulde forsyne ham med, hvad han trængte til. Aldrig saasnart havde Brændehuggeren indrettet Skafstet efter sit Ønske, før han begyndte at hugge omkring sig til alle Sider, og fælde de ædleste Træer i Skoven. Egen, som nu forsilbe fattede den hele Sag, hviskede til Cederen: „Den første Indrømmelse har forspildt Alt; havde vi ikke opoffret vor ydmyge Nabo, vilde vi selv have staaet i Aarhundreder.“

Naar de Rige opgive de Fattiges Rettigheder, byde de selv et Rødskab, som kan bruges imod deres egne Forrettigheder.

61. Den blinde Mand og Hvalpen.

En blind Mand pleiede om ethvert Dyr, som blev lagt i hans Haand, at kunne sige, hvad det var for et. Engang bragte man ham en Ulvehvalp. Han besøgte den overalt, men da han var i Tvivl, sagde han: „Seg veed

ikke om din Fader var en Hund eller en Ulv; men det veed jeg, at jeg vilde ikke lade Dig gaae mellem en Flok Faar."

Unde Tilbøieligheder vise sig tidligt.

62. Duen og Kragen.

En Due, som blev holdt indesluttet i et Buur, lyf=
ønskede sig selv til sin talrige Afkom. „Hold op, Du
Staffel!" sagde Kragen, „at bryste Dig af den Ting; thi
jo flere Unger Du har, desto flere Slaver vil Du have
at begræde!"

Hvad der er en Velsignelse i Frihed, er en For=
bandelse i Slaveri.

63. Ulvene og Faarene.

Engang i fordums Tid sendte Ulvene et Budskab til
Faarene, som skulde forebringe disse det Onske, at der
for Fremtiden maatte være Fred imellem dem. „Hvorfor,"
saa talede de, „skulde vi bestandigt ligge i Strid paa Liv
og Død med hinanden? Disse ugudelige Hunde ere alene

Skuld deri; de gjøe uophørligt ad os og udæffe os. Stif dem bort, saa vil der ikke længer være nogen Hindring for et evigt Venskab og en evig Fred imellem os." De eenfoldige Faar laante Dre hertil, Hundene bleve affsedigede, og, saaledes berøvet dens bedste Beskyttere, blev Hjorden et let Bytte for dens forræderiske Fiende.

64. Løven og Ræven.

En Ræv havde paataget sig at ledsage en Løve i Egen-
skab af Tjener. I nogen Tid udførte de begge deres
Forretning overeensstemmende med deres Stilling; Ræven
pleiede at opspore Vildtet, og Løven overfaldt det og greb
det. Men Ræven, som begyndte at ansee sig selv for et
ligesaa godt Vilddyr som sin Herre, bad, at det maatte
tillades den at jage Vildtet, istedetfor at opspore det. Dens
Ansøgning blev bevilget; men just da den var i Begreb
med at anfælde en Hjord, kom Vægerne efter den, og den
blev selv gjort til Bytte.

Bevar din Stilling, og din Stilling vil bevare Dig.

65. Jupiter og Kamelen.

Da Kamelen engang i gamle Dage bønfuldt Jupiter om at give den Horn, fordi det var den en stor Sorg at see andre Dyr forsynede dermed, medens den ingen havde; saa afflog Jupiter ikke alene at give den de Horn, som den bad om, men studsede endog dens Ører til Vøn for dens Overhæng.

Naar man fordrer formeget, kan man let miste det Lidet, man før havde.

66. Efelet og Græshoppen.

Et Efel, som hørte nogle Græshopper strikke, blev saa henrykt over denne Musik, at den besluttede, om muligt, at gjøre dem det efter, og spurgte dem, hvad det var, de levede af og som bevirkede, at de kunde synge saa yndigt? Da de nu fortalte den, at deres Aftensmad alene bestod i Dug, satte Efelet sig paa samme Koft, og døde snart af Sult.

En Mands Mad er en anden Mands Gift.

67. Hercules og Vognmanden.

Da en Bondemand uforsigtigt kjørte med sin Vogn gennem en sumpet Gyde, bleve Hjulene fiddende saa dybt i Dyndet, at Hestene ikke kunde komme af Stedet. Uden selv at gjøre det ringeste Forsøg, begyndte Manden at bønfaalde Hercules om at komme og hjælpe ham ud af Kniben. Men Hercules befalede ham at sætte sin Skulder mod Hjulet, og forsikrede ham, at Himlen kun hjalp dem, som forsøgte at hjælpe sig selv.

Forgjæves vente vi at bønføres, naar vi ikke stræbe ligesaa ivrigt, som vi bede.

68. Ræven uden Hale.

En Ræv kom engang til at sidde i en Sax, og maatte være glad ved, for at frelse Livet, at slippe med at lade sin Lunte i Stikken; men da den igjen kom ud i Verden, begyndte den mere og mere at føle den Ulykke, som en saadan Mangel vilde bringe over den, saa at den næsten hellere ønskede, den var død, end at være kommet fra det uden Hale. Imidlertid besluttede den at tage den flette Sax fra den bedste Side, og sammenkaldte et Møde af alle de øvrige

Ræve, og foreslog dem, at de alle skulde følge dens Exempel. „I have intet Begreb,“ sagde den, „om den Væthed og Mag, hvormed jeg nu bevæger mig. Jeg vilde aldrig have troet det, dersom jeg nu ikke selv havde erfaret det; men, naar man har indseet det rigtigt, er visseelig en Hale et sthygt, ubeqvemt, unødvendigt Paahæng, og det er kun et Under, at vi Ræve saa længe have fundet os deri. Jeg foreslaaer derfor, mine værdige Brødre! at I alle benytte den Erfaring, som jeg saa gjerne meddeler Jer, og at alle Ræve fra denne Dag af bortstjære deres Haler!“ Derpaa traadte een af de Ælste frem, og sagde: „Jeg er færdig at troe, min Ven! at Du ikke vilde have raadet os til at skille os ved vore Haler, hvis der var nogen Mulighed for, at Du kunde faae din egen igjen.“

69. Den gamle Kone og Lægen.

En gammel Kone, som var blevet blind, kaldte en Læge og lovede ham i Vidners Paahør, at hvis han kunde gien- give hende Synet, vilde hun give ham en meget rigelig Løn, men hvis han ikke helbrede hende og hendes Sygdom vedblev, skulde han Intet have. Da denne Contract var sluttet, gjorde Lægen af og til Forsøg med den gamle

Rones Dine, og bortførte imidlertid hendes Eiendele Stykke for Stykke. Endelig efter nogen Tids Forløb gav han sig ifærd med det paatagne Hverv og helbrede hende, og forlangte derpaa sin betingede Løn. Men da den gamle Rone nu igjen havde faaet sit Syn, saa hun intet Stykke af sit Bohave levet i Huset. Da derfor Lægen forgjæves manede hende om Betaling, og hun stadigen holdt ham hen med Undskyldninger, saa stærkede han hende tilsidst for Retten. Da hun nu blev indkaldt for at forsvare sig, sagde hun: „Hvad denne Mand siger, er sandt nok; jeg lovede at give ham hans Løn, hvis mit Syn blev mig gjengivet, og derimod Intet, hvis mine Dine vedbleve at være daarlige. Nu siger han rigtignok, at jeg er helbredet, men jeg paaftaaer netop det Modsatte; thi da min Sygdom først begyndte, kunde jeg see alle Slags Meubler og Huusgeraad i mit Huus; men nu, da han siger, at han har skaffet mig mit Syn igjen, kan jeg ikke see det Mindste af nogen af Delene.“

Den, som spiller et Puds, maa være forberedt paa selv at blive til Nar.

70. Hæerne og Frøerne.

Engang kom Hæerne, drevne til Fortvivlelse ved den Mængde Fiender, som omringede dem paa alle Sider, til den ulykkelige Overbeviisning, at der ikke var andet tilbage for dem end at gjøre det af med dem selv, alle tilsammen. Afsted foer de til en Sø i Nærheden, i den faste Beslutning at drukne sig, som de usleste af alle Skabninger. En Mængde Frøer, som sad paa Bredden, bleve kyste ved Hæernes Komme, og hoppede i største Forfærdelse og Forvirring i Vandet. „Nei,“ sagde en Hæ, som var forrest, „saa er vor Stilling dog ikke saa fortvovlet endda; thi her findes andre stakkels Skabninger, som ere mere feige end vi selv.“

Glad Dig ikke, men fat Mod ved Andres Ulykke; og vær vis paa, hvor elendig Du saa er, at der er dem, hvis Lod Du ikke vilde bytte med din egen.

71. Landmanden og Storken.

En Landmand satte Garn paa sin Mark for at fange Tranerne, der kom og græssede i hans nyssaaede Sæd. Da han kom, for at undersøge Garnet og see, hvormange

Traner han havde faaet, fandtes der en Stork iblandt dem. „Skaan mig,“ raabte Storken, „og lad mig gaae. Jeg er ingen Trane. Jeg har ikke ædt Noget af din Sæd. Jeg er en stakkels ustyldig Stork, som Du nok seer — den frommeste hdmhgste Fugl. Jeg ærer og understøtter min Fader og min Moder. Jeg —“ Men Landmanden afbrød ham. „Alt dette kan være sandt nok, det indrømmer jeg; men hvad jeg veed med Visshed, det er, at jeg har fanget Dig tilligemed disse her, som vare isærd med at ødelægge mine Bipper, og Du maa dele Skjæbne med dem, i hvis Selskab Du er grebet.“

Slet Selskab beviser mere end favre Ord.

72. Angelskiskeren og den lille Fisk.

En Mand, som erhvervede sig sit Udkomme ved at angle, fangede, efter en heel Dags Arbeide, ikke andet end en lille Fisk. „Skaan mig,“ sagde det lille Dyr, „jeg bøn= falder Dig; saa lille som jeg er, vil jeg kun skaffe Dig et kummerligt Maaltid. Jeg er endnu ikke kommet til min fulde Væxt; kast mig for det Første ud i Bækken, og saa, naar jeg er voget og blevet større og værd at spise, saa kan Du jo komme her og fange mig igjen.“ „Nei vist

ikke," sagde Manden; „nu har jeg fat paa Dig, men naar Du først igjen er kommet i Vandet, saa vil det hedde, „Fang mig, om Du kan!"

En Fugl i Haanden er bedre end to paa Taget.

73. Lovinden.

Der var opstaaet et stort Røre mellem alle Dyrene angaaende det Spørgsmaal, hvem af dem der kunde rose sig af det rigeligste Afkom. De kom da ogsaa til Lovinden. „Naa," sagde de, „hvormange føder Du ad Gangen?" „En," svarede den barsk, „men en Løve!"

Beskaffenheden opveier Mængden.

74. Muldvarpen og dens Moder.

En ung Muldvarp sagde til sin Moder: „Moder! jeg kan see!" For at prøve den, holdt Moderen derpaa et Stykke Virak hen for den, og spurgte den, hvad det var. „En Steen," sagde Ungen. „O mit Barn!" sagde Moderen, „Du kan ikke alene ikke see, men Du kan ikke engang lugte."

Præl af een Feil og røb en anden.

75. Manden og Løven.

En Mand og en Løve reisfe engang sammen og kom tilsidst i en heftig Trætte om, hvem af dem der var den skjæffeste og stærkefte Skabning. Da Striden blev varmere og varmere kom de hændelsesviis forbi en Statue, forestillende en Mand, som qvalte en Løve, og som stod ved Beien. „See der," sagde Manden, „hvilket mere uimodsigeligt Beviis kan Du forlange paa vor Overlegenhed end dette?" „Dette," sagde Løven, „er jeres Udgave af Fortællingen; lad os blive Billedhuggere, og for een Løve under en Mands Fod, skal Du faae at see tyve Mænd under en Løves Lab."

Mand er kun daarligt Bidne i egen Sag

76. Aben og Kamelen.

I en stor Forsamling af Dyr traadte Aben op og gav sig til at dansfe. Da den i høi Grad havde udmærket sig og var beklappet af alle Tilstedeværende, vakte dette Kamelens Ergrelse, den traadte frem og begyndte ogsaa en Dands; men den gjorde sig saa hyderlig latterlig, at alle Dyrene i Forbittrelse angrebe den med Knipser og jøge den ud af Kredsen.

Stræk din Arm ikke længer, end dit Erme naaer.

77. Stavknippet.

Da en Bonde, som havde en Flok trættekjære Børn, forgjæves havde forsøgt at tilveiebringe Forsønlighed mellem dem ved Ord, faldt han paa, at han maaskee lettere kunde bevæge dem ved et Exempel. Derfor sammenkaldte han sine Spønner og bad dem at bringe ham en Haandfuld Stave. Efterat have bundet disse sammen i et Knippe opfordrede han Ynglingerne Een efter den Anden til at tage fat paa det og bryde det over. De forsøgte det Alle, men forgjæves. Derpaa løste han Knippet, og rakte dem

Stavene og bød dem at bryde dem een for een. Dette gjorde de med største Væthed. Da sagde Faderen: „Saaledes ville I, mine Sønner! saalænge som I staae sammen i Enighed, kunne maale Jer med alle Eders Fiender; — men vorde I uenige og skilles ad — er det ude med Eder!“

Enighed er Styrke.

78. Ammen og Ulven.

En Ulv, som streifede omkring for at søge Føde, kom forbi en Huusdør, inden for hvilken et Barn sfreg og Ammen skjændte paa det. Da den stod stille og lyttede, hørte den Ammen sige: „Hold nu paa Diebliffet op at sfrige, eller jeg kaster Dig ud til Ulven.“ Da den nu troede, at den gamle Qvinde vilde holde sit Ord, saa lurede den roligt ved Huset i Forventning af et hypperligt Aftensmaaltid. Men da det begyndte at mørkne og Barnet blev roligt, saa hørte den nu igjen Ammen at kjæle for Barnet og sige: „Nu er Du en sød Gen; hvis den slemme Ulv kommer og vil tage mit Barn, saa ville vi slaae ham ihjel, vil vi!“ Ulven, skuffet og slukøret, tænkte nu, at det var paa høie Tid at begive sig hjem, og bogstaveligt sulten som

en Ulv, mumlede den, idet den gik bort: „Det kommer der af at agte paa Følk, som sige Eet og mene et Andet.“

79. Aben og Delfinen.

Det var en gammel Skif mellem Søfolk at føre smaa Skjødehunde fra Malta eller Alger med til Moerskab paa Reisen; og saaledes hændtes det ogsaa engang fordem, at en Mand tog en Abe med sig som Vedsfager ombord. Da de vare forbi Sunium, det berømte Fjorbjerg i Attica, blev Skibet overfaldet af en Storm, og da det fantrede, bleve alle Mand kastede i Vandet og maatte svømme iland, det bedste de kunde. Blandt dem var ogsaa Aben. En Delfin, som saa den anstrænge sig og antog den for et Menneffe, kom den til Hjælp og bar den paa sin Ryg den lige Vej til Rysten. Da de netop vare komne lige ud for Piræus, Havnen ved Athen, spurgte Delfinen Aben, om den var en Atheniensker? „Ja ganske vist,“ svarede Aben, „og af een af Stedets fornemste Familier.“ „Saa kjender Du selvfølgelig Piræus,“ sagde Delfinen. „Na ja,“ svarede Aben, som troede, at det var Navnet paa een eller anden udmærket Borger, „han er een af mine fortroligste Venner.“ Opbragt over et saa plumpt Bedrag og saadan Falskhed,

duffede Delfinen tilbunds, og overlod den løgnagtige Abe til dens Skjæbne.

30. Hesten og Hjorten.

En Hest havde den hele, vide Eng til sin Raadighed; men da en Hjort kom og ødelagde Græsningen, fik Hesten en heftig Vift til at hævne sig, og spurgte en Mand, om han ikke kunde hjælpe den til at straffe Hjorten. „Jo,“ sagde Manden, „lad mig blot lægge et Bidsel i din Mund og komme op paa din Ryg, saa skal jeg nok finde Baaben.“ Hesten gik ind derpaa, og han steg derpaa op; men istedetfor at naae sin Hævn, blev Hesten fra den Tid af Mandens Slave.

Hævn er for dyrefjæbt ved Tabet af Friheden.

31. Ulven og Faaret.

En Ulv, som var blevet bidt af en Hund og var i en ynkkelig Forsatning, ude af Stand til at røre sig af Stedet, kaldte paa et Faar, som just gik forbi, og bad det at hente den noget Vand fra en Bæk i Nærheden: „Thi,“

sagde den, „dersom Du vil give mig Noget at drikke, saa skal jeg nok selv finde Mad.“ „Ja,“ sagde Faaret, „det tvivler jeg slet ikke paa; thi hvis jeg kommer Dig nær nok for at give Dig at drikke, vil Du snart gjøre Hakke-mad af mig.“

82. Enken og Faaret.

Der var engang en Enke, som havde et eneste Faar, og da hun ønskede at faae saamegen Uld som muligt, saa klippede hun det saa nær, at hun skar ligesaa meget i dets Skind som i Lodden. Faaret, som led under denne Behandling, streg: „Hvorfor piner Du mig saaledes? Hvor kan mit Blod forøge Vægten af Ulden? Hvis Du vil have mit Kjød, Frue! saa send Bud til Slagteren, som med eet vil bringe mig ud af min Elendighed; men hvis Du ønsker at faae min Uld, saa send Bud efter Klipperen, som vil klippe min Uld uden at aarelade mig.“

Middelveien er ofte kun Middelmaadigheden.

83. Hunden og dens Herre.

Da en Mand stod i Færd med at begive sig paa en Reise, og saae sin Hund staae ved Døren, raabte han til den: „Hvad staaer Du der og gaber efter? Gjør Dig færdig til at følge med mig.“ Men Hunden logrede med sin Hale og svarede: „Jeg er ganske færdig, Herre! Det er Dig, som maa pakke ind.“

84. Den slemme Hund.

Der var engang en Hund, der var saa vilde og ondskabsfuld, at dens Herre var nødt til at binde en tung Klob om dens Hals, for at hindre den i at bide og sønderrive hans Naboer. Hunden, som gjorde sig til af sit Tegn, paraderede frem og tilbage paa Torvet og rystede sin Klob for at vække Opmærksomhed. Men en skjelmst Ven hvisttede til den: „So mindre Støi Du gjør, desto bedre; dit Udmærkelsestegn er ikke en Belønning for Fortjeneste, men kun et Tegn paa Unaade!“

Menneskene forveksle ofte Rygte med Berømmethed; de ville heller falde i Vinene ved deres Laster og Daarstaber, end aldeles ikke bemærkes.

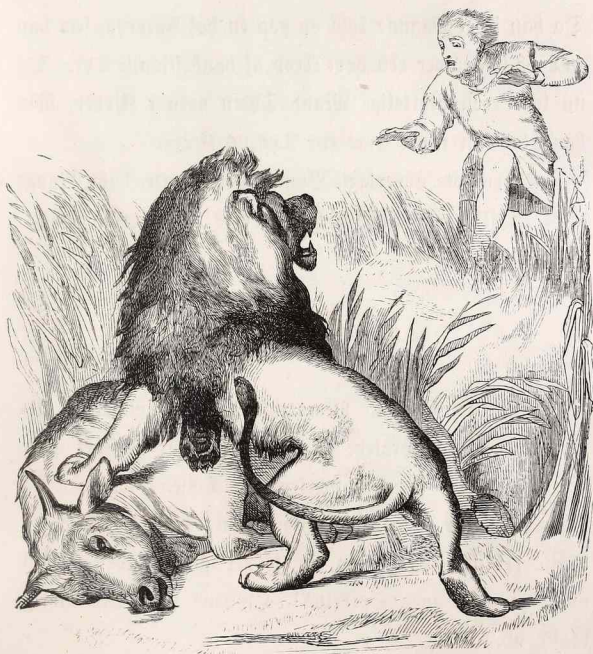
85. Fuglefangeren og Lærken.

Da en Fuglefanger var ifærd med at sætte Snarer paa en Fælled, spurgte en Lærke, som saa ham beskjæftiget, ham i Fraastand om, hvad han tog sig for. „Jeg er ved at anlægge en Colonie,“ sagde han, „og lægger Grundvolden til min første By.“ Derpaa fjernede Manden sig et lille Stykke, og skjulte sig. Lærken, som troede hans Forsikring, fløj strax ned til Stedet, og idet den aad af Voksemaden, følte den sig hildet i Snaren; derpaa kom Fuglefangeren strax hen til den og tog den tilfange. „En net Thy er Du,“ sagde Lærken, „hvis dette er de Colonier, som Du grundlægger, saa vil Du ikke finde mange Udvandrere.“

86. Svalen og Ravn.

Svalen og Ravn stred om, hvem af dem der var den smukkeste Fugl. Ravn sluttede med de Ord: „Din Skønhed er kun for Sommeren; men min vil holde ud i mange Vintere.“

Varighed er bedre end et skjønt Udseende.

87. Hyrden og den savnede Thyr.

En Hyrde, som havde mistet en Thyr, streifede gennem Skoven for at opføre den. Da han ikke var istand til at finde den, begyndte han at gjøre det Løfte til alle Skovens og Bjergets Nympher, til Merkur og Pan, at han vilde offere dem et Lam, hvis han blot kunde opdage Thyen.

Da han i det Samme kom op paa en høi Jorddryg, seer han en Løve staae over den døde Krop af hans skjønnede Tyr. Og nu lover den uslyffelige Mand Tyren oven i Kjøbet, hvis han blot kan slippe bort fra Tyvens Kløer.

Bleve vore uoverlagte Bønner stedse hørte, hvor Mange vilde da ikke gaae tilgrunde paa deres eget Forlangende.

88. Skillingslyset.

Et Spedelys, som var blevet tykt og uforstammet af altfor megen Dalg, pralede en Aftenstund for et stort Selskab af, at det skinnede stærkere end Solen, Maanen og alle Stjernerne. I det Samme kom der et Vindstød og blæste det ud. Een, som tændte det igjen, sagde: „Skin nu igjen, mit gode Spedelys! Himlens Lys blive aldrig blæste ud.“

89. Manden, som var bidt af en Hund.

En Mand, som var blevet bidt af en Hund, gif omkring og spurgte efter Noget, som kunde helbrede ham. Een af dem, han mødte, sagde: „Mand! hvis Du vil helbredes, saa tag en Vid Brød og dyp det i Blodet af Saaret, og

gav det til Hunden, som beed Dig." Manden smilede og sagde: „Hvis jeg vilde følge dit Raad, vilde jeg blive bidt af alle Hunde i Byen."

Den, som erklærer sig villig til at købe sig fri for sine Fiender, vil aldrig have Tilgang af dem.

90. De Rejsende og Platanen.

Paa en varm Sommerdag opdagede nogle af Middags-solen besværede Rejsende et Platantræ i Nærheden, gik strax hen til det, kastede sig paa Jorden og laae i dets Skygge. Som de nu laae der og saa op ad Træet, sagde de til hinanden: „Hvor denne ufrugtbare Platan dog er et unyttigt Træ for Mennesket!" Men Platanen svarede dem: „Udafnemmelige Skabninger! i samme Dieblis, som I nyde en Velgjerning af mig, spotte I mig, som om jeg ikke duede til Noget."

Udafnemmelighed er ligesaa blind, som lav.

91. Egen og Sivet.

En Ege, som var blevet oprykket med Rod af Vinden, blev bortført af Strømmen i en Flod, paa hvis Bredder

der voxede mange Siv. Det undrede Egen at see, at saa svage og skrøbelige Stakler havde kunnet udholde Stormen, medens et saa stort og stærkt Træ, som det selv var, var blevet oprykket. „Hold op at undre Dig,“ sagde Sivet, „Du blev kastet omkuld, fordi Du hjæmpede mod Stormen, medens vi ere i Behold, fordi vi give efter og bøie os for det mindste Bindpust, der kommer.“

92. Slangen og Filen.

En Slange krøb ind i en Smeds Værksted og begyndte at see sig om efter noget at æde. Tilfældst saae den en Fiil og krøb op til den og begyndte at bide i den; men Filen bad den lade den være i Fred, og sagde: „Du vil sandsynligviis kun faae lidt af mig, hvis Forretning det er at bide Andre.“

93. Mercurius og Brændhuggeren.

Medens en Brændhugger stod og fældede et Træ paa Bredden af en Strøm, lod han tilfældigviis sin Øre slippe sig af Haanden og i Vandet, hvor den paa Diebliffet sank

tilbunds. Meget bedrøvet herover, satte han sig paa Flodbredden, og bejamrede bitterligt sit Tab. Men Mercurius, hvem Floden tilhørte, fik Medlidenhed med ham og aabenbarede sig pludselig for ham, og da han fik Aarsagen til hans Sorg at vide, dukkede han til Bunden af Floden, bragte en Guldbøje op og spurgte Brændehuggeren, om det var hans. Da Manden benægtede dette, dukkede Mercurius anden Gang ned, og bragte en Sølvbøje op. Manden sagde atter, at dette ikke var hans. Da dukkede han tredje Gang ned og medbragte den samme Øre, som Manden havde mistet. „Det er min!“ sagde Manden, henrykt over at have faaet sin egen igjen; og saa godt kunde Mercurius lide Fjrens Sanddruhed og Ærlighed, at han tillige forærede ham de andre to.

Da Manden nu kommer til sine Staldbrodre og fortæller dem, hvad der er hændet ham, saa beslutter Een af dem at forsøge, om han maaskee kunde have samme gode Lykke. I denne Hensigt begiver han sig hen til det samme Sted, som om han havde i Sinde at hugge Brænde, og og lader med Forsæt sin Øre falde i Floden, hvorpaa han sætter sig paa Bredden og lader, som om han græd heftigt. Mercurius aabenbarede sig da ligesom før, og da han fik at høre, at hans Taarer vare foraarjagebe ved Tabet af hans Øre, dukkede han engang endnu ned i

Floden, og da han havde hentet en Guldbøge op derfra, spurgte han ham, om det var den Øre, han havde mistet? „Ja, tilforladelig!“ sagde Manden ivrigt og vilde netop til at gribe efter Skatten, da Mercurius, for at straffe hans Ubluher og Løgn, ikke alene afflog at give ham den, men vilde ikke engang skaffe ham sin egen Øre igjen.

Erlighed er den bedste Røgsfab.

94. Gjæssene og Tranerne.

Nogle Gjæs og nogle Traner græssede sammen paa een og samme Mark. Engang overraskede Jægerne dem pludseligt. Tranerne, som vare lette i Kroppen, fløi op i et Nu og slap bort; men Gjæssene, thyngede af deres Fedt, bleve alle fangne.

I borgerlige Uroligheder ere de bedst farne, som have Mindst af det, der kunde binde dem.

95. Løven og andre vilde Dyr paa Jagt.

Løven og nogle andre Dyr indgik en Forening for at gaae ud at jage. Da de havde fanget en feed Hjort, foreslog Løven sig selv til Proviantforvalter, og efterat have deelt den i tre Dele, bar den sig saaledes ad. „Den første Part,” sagde den, „skal jeg have i Embeds Medfør, som Konge; denne har jeg Lov at tage for min egen personlige Deelagtighed i Jagten; og hvad den tredie Part angaaer, — saa lad den tage den, som tør.“

96. Ornen og Pilen.

En Bueskytte tog Sigte paa en Orn og ramte den i Hjertet. Da Ornen nu i Dødskampen dreiede sit Hoved, saae den, at Pilen var bevinget af dens egne Fjedre. „Hvor meget smerteligere,” sagde den, „ere ikke de Saar, som tilspies os ved Vaaben, som vi selv have ydet.“

97. Hunden i Krybben.

En Hund havde redt sig en Seng i en Krybbe, og laae der og snærrede og knurrede for at holde Hestene borte fra deres Foder. „Nei see kun,“ sagde een af dem, „til den usle Røster, som hverken kan æde Havre selv, eller vil tillade dem, som kunne, at æde den!“

98. Myggen og Thyren.

En Myg, som havde surret om en Thyrs Hoved, satte sig tilsidst til No paa dens Horn, og bad den om Forladelse for, at den gjorde den Uleilighed. „Men,“ sagde den, „hvis min Vægt paa nogen Maade besværer dig, saa siig endelig til, og jeg skal strax være borte.“ „O, gjør dig ingen Befymring for den Sags Skyld,“ sagde Thyren, „thi det er mig ganske det samme, enten du flyver bort eller bliver siddende; og, sandt at sige, jeg vidste ikke engang, at du var der.“

Jo mindre Forstand, jo større Indbildsffhed.

99. Jupiter, Neptun, Minerva og Momus.

Som Sagnet fortæller, kom Jupiter, Neptun og Minerva engang i Strid om, hvem af dem der kunde frembringe den fuldkomneste Skabning. Jupiter skabte Mennesket, Pallas byggede et Hus, og Neptun skabte en Tyr; og Momus, som dengang endnu ikke var udjaget af Olympen, blev valgt til Dommer, og skulde afgjøre, hvilken Frembringelse der havde størst Fortjeneste. Han begyndte med at finde Feil ved Tyren, fordi dens Horn ikke vare satte under dens Vine, saa at den kunde see, hvor den stangede med dem. Dernæst fandt han Feil ved Mennesket, fordi der ikke var et Vindue paa dets Bryst, saa at Alle kunde see dets indre Tanker og Følelser. Og endelig fandt han Feil ved Huset, fordi det ingen Hjul havde, der kunde sætte Indvaanerne i Stand til at flytte bort fra flette Naboer. Men Jupiter jog strax Kritikeren ud af Himlen, idet han lod ham vide, at en Dadler aldrig kunde blive yndet, og at han først da havde Lov til at dømme og dadle Andres Arbejde, naar han selv havde gjort noget Godt.

100. Den gamle Kat og Musene.

En Kat, som ved tiltagende Alder var blevet svag og ude af Stand til at jage efter Musene, som den var vant til

at gjøre, overlagde med sig selv, hvorledes den bedst kunde lokke dem saa nær, at den kunde naae dem med sin Klo. I den Tro altsaa, at den kunde antages for en Pose eller i det Mindste for en død Kat, hængte den sig derfor ved Bagbenene paa en Krog, i det Haab, at Musene ikke længer skulde være bange for at komme den nær. Engammel Muus, som var klog nok til at holde sig i Afstand, hviskede til en Ven: „Mangen Pose

har jeg seet i mine Dage, men aldrig nogen med et Rattehoved.“ „Hæng der, min gode Madame!“ sagde den

anden, „saalænge de lyster, men jeg vilde ikke vove mig indenfor deres Omraade, om de end var stoppet med Straa.“

Gamle Fugle lade sig ikke fange ved Avner.

101. Solens Ægteskab.

Engang i en meget heed Sommer, blev det fortalt, at Solen var isærd med at gifte sig. Alle Fugle og vilde Dyr bleve meget glade ved denne Tanke, og Frøerne fremfor alle andre havde besluttet i den Anledning at gjøre sig en rigtig glad Dag. Men en gammel Jude satte en Hæmmer paa deres Lystighed ved at bemærke, at det snarere var en Grund til Sorg end til Glæde. „Thi,“ sagde den, „naar Solen selv alene saaledes kan udtørre Moserne, at vi næppe kunne udholde det, hvad vil der da blive af os, hvis den skulde faae en halv Snees smaa Sole i Tilgift?“

102. Tyven og hans Moder.

En Skoledreng stjal et Fibelbræt fra een af sine Skolekammerater, og bragte det hjem til sin Moder. Istedetfor

at straffe ham, opmuntrede hun ham snarere til at blive ved. Da Drengen derfor senere hen i Tiden var blevet voksen, begyndte han at stjæle Ting af større Værdi, til han endelig blev grebet i Gjerningen og bundet ført ud for at henrettes. Da han saa, at hans Moder fulgte med i Stimmelen, jamrende og slaaende sig for Brystet, bad han Anføreren om Tilladelse til at hviffe hende eet Ord i Dret. Da hun nu hurtigt kom hid og holdt sit Dre hen til sin Søns Mund, greb han Drelappen fast imellem sine Tænder og bed den af. Herved skreg hun dygtigt op, og Mængden samlede sig om hende, og foreholdt den vanartede Søn, om hans forrige flette Streger ikke havde været nok, men hans sidste Handling skulde være en Ugudelighed, udøvet mod hans Moder. Men han svarede: „det er hende, som er Aarsag i min Ulykke; thi hvis hun dengang, da jeg stjal min Kammerats Fibelbræt, og bragte hende det, havde givet mig et godt Livfuld Hug, saa vilde jeg ikke være voget op i Lastefuldhed, eller kommet af Dage i Altide.“

Udbyd det Onde med Rod. Skaan Riset og ødelæg Barnet.

103. Løven og dens troe Raadgiver.

Løven kaldte Faaret hid, for at spørge det, om dens Ande lugtede; det sagde ja, og Løven bed dets Hoved af, fordi det var en Taabe. Den kaldte paa Ulven, og forelagde den Spørgsmaalet; den sagde nei; Løven sønderrev den, fordi den var en Smigrer. Tilfids kaldte den paa Ræven, og spurgte den om det Samme. Den havde sandelig faaet Snue og kunde ikke lugte.

En klog Mand tier i farlige Tider.

104. Bondepigen med Melkekrukken.

En Bondepige, som vandrede afsted med en Melkekrukke paa sit Hoved, faldt underveis paa følgende Række af Betragtninger: „de Penge, som jeg faaer ved at sælge denne Mælk, ville sætte mig i Stand til at forøge mit Forraad af Æg til tre hundrede. Naar jeg nu regner dem fra, som vise sig at være Bindæg, eller som maaskee ere ødelagte af Utoi, saa ville disse Æg i det Mindste afgive to hundrede og halvtredstindstyve Æyllinger. Æyllingerne ville være tilpas store til at bringes tiltorvs netop paa den Tid, da Bjederkræ stedsse er dyrt; saa at det ikke kan feile, at jeg

til Nytaar har Penge nok, til at kjøbe mig en ny Kjole. Grønt — lad mig nu see — ja, Grønt klæder min Ansigtssfarve bedst, og grøn skal den være. I den Stads vil jeg saa gaae til Markedet, hvor alle de unge Karle ville kappes om at faae mig til Dame; men nei — jeg vil afvise dem Allesammen og med et stolt Raast med Hovedet vende dem Ryggen.“ Henrevet af denne Forestilling, kunde hun ikke lade være med Hovedet at udføre den Tanke, som foer igjennem det; og — ned faldt Melken! og hele hendes drømte Lykkelighed forsvandt i et Nu.

105. Øxerne og Slagterne.

Engang i Fordumstid besluttede Øxerne at gjøre det af med Slagterne, hvis hele Kunst, som de sagde, var udtænkt til deres Ødelæggelse. I den Hensigt samlede de altsaa, og havde allerede hvæsset Hornene til Kampen, da en meget gammel Øxe, som længe havde truffet Blougen, saaledes tiltalede dem: „Vogter Eder vel, mine Benner! see til hvad I gjøre. Disse Mænd dræbe os dog i det Mindste med Anstand og Behændighed, men hvis vi falde i Hænderne paa Jufferne, ville vi lide en dobbelt Død; thi

J kunne være forfikkrede om, at Mennesket vil ikke være
Drefteg foruden, om de saa skulde savne Slagtere."

Det er bedre at udholde den Lidelse, vi have, end at
flygte til en anden, som vi ikke kjende til.

106. De to Gryder.

To Gryder, den ene af Leertøi, den anden af Malm,
bleve førte ned ad en Flod med Strømmen. Malmgryden
bad sin Vedsager at holde sig ved dens Side, saa vilde
den beskytte den. „Mange Tak for det Tilbud," sagde
Leergryden, „men det er just det, jeg er bange for; hvis
du bare vil holde dig i Graastand, saa flyder jeg afsted i
god Behold; men skulde vi komme i Berøring, er jeg
sikker paa at blive den, det gaaer ud over."

Skj altfor mægtige Naboer; thi, skulde der skee et
Sammenstød, kommer den Svageste i Knibe.

107. Lægen og hans Patient.

En Læge havde i nogen Tid gaaet og seet til en syg
Mand, der desuagtet døde under hans Hænder. Ved Be-

gravelsen gif Lægen om mellem Slægtningerne og sagde: „Ifald vor stakkels Ven der bare havde afholdt sig fra Viin, og taget sin Mave i Agt, og brugt passende Midler, saa vilde han nu ikke have ligget der.“ Een af de Spørgende svarede ham: „Min gode Herre! det er til ingen Nytte, at de siger dette nu; de burde have foreskrevet disse Midler medens deres Patient var levende og kunde bruge dem.“

Det bedste Raad kan komme for sild.

108. Musene i Raadsforsamling.

Engang i Fordumstid da Musene befandt sig i største Nød ved Rattenes Forfølgelser, besluttede de at holde et Møde, for at tage en Beslutning angaaende de bedste Midler til at blive frie for den idelige Plage. Mange Planer bleve drøftede og forfaste; tilsidst stod en ung Muus op og foreslog, at der skulde hænges en Bjælde omkring Rattens Hals, for at de for Fremtiden bestandigt kunde have Kundskab om dens Komme, og paa den Maade være istand til at slippe bort. Dette Forslag blev hilset med stormende Bisfald, og blev strax eenstemmigen antaget. Derpaa fremtraadte en gammel Muus, som hele Tiden

havde siddet taus, og sagde, at den ansaae dette Paafund for meget snildt, og at det uden al Tvivl vilde være tilstræffelig virksomt; men den havde blot et lille Spørgsmaal at fremsætte, nemlig, hvem af dem det var, som vilde hænges Bjælden paa Ratten?

Det er, at gjøre Forslaget, et Andet at udføre det.

109. Løven og Geden.

Paa en Sommerdag, da Alting leed af den overvættes Hede, kom en Løve og en Ged paa een og samme Tid for at slukke deres Tørst ved en lille Kilde. De kom strax op at stjændes om, hvem af dem der først skulde drikke af Vandet, til det endelig lod til, at de Begge havde fast foresat sig at modstaae hinanden til det Yderste. Men da de et Dieblif holdt op at fives for at trække Veiret, saa de en Flok Gribbe svæve over dem, ligesom blot ventende paa at slaae ned paa den af dem, som faldt. Ved dette Syn standsede de strax med deres Riv, da de indsaae, at det var bedre for dem Begge at blive Venner, end at forsyne Krager og Gribbe med Føde.

110. Hunden indbudet til Aftensmaaltid.

En Herre, som havde lavet til et stort Gjæstebud, indbød en Ven til Aftensmaaltid, og Herrens Hund, som just mødte Vennens Hund, sagde ogsaa: „Kom, min gode Kammerat! og spis hos os til Aften.“ Hunden var ganske henrykt over Indbydelsen, og medens den stod hos og saae

Tilberedelserne til Festen, sagde den ved sig selv: „Det kan man kalde hypperlig Mad! Det kan man sandelig kalde Held! Jeg skal svælge i gode Ting, og jeg skal nok sørge for at lægge en dygtig Grundvold i Aften, thi det kunde være, at jeg i Morgen ikke har Noget at æde.“ Medens disse Betragtninger gik gjennem dens Hoved, logrede den med Halen, og tilkastede Bennen, som havde indbudet den, et siffigt Blik. Men dens logrende Hale saldt Koffen i Dinene, og da han saae, at det var en Fremmed, greb han den strax ved Benene og kastede den ud af Vinduet. Saa snart den naaede Jorden, skyndte den sig tudende ned ad Gaden, hvorpaa alle Nabo hundene kom løbende til den, og spurgte, hvordan den syntes om Aftensmaaltidet. „Paa min Ære,“ sagde den med et kummerfuldt Smil, „jeg veed det næppe selv, thi vi drak saa tappert, at jeg ikke engang er i Stand til at sige, ad hvilken Bei jeg kom ud af Huset.“

De, som gaae ind ad Bagtrappen, maa være beredte paa at blive viste ud af Vinduet.

111. Gaasen med Guldægene.

En vis Mand var saa lykkelig at eie en Gaas, som hver Dag lagde ham et Guldæg. Men ikke tilfreds med en saa langsom Indtægt, og i den Tanke at faae fat paa den hele Skat paa een Gang, slagtede han Gaasen; og da han skar den op, fandt han — netop det Samme, som i enhver anden Gaas!

Mangen Een attraaer Mere, og mister Alt.

112. Gjøgleren og Bonden.

En vis rig Patricier, som vilde tractere det romerske Folk med en theatralisk Underholdning, tilbød offentlig en Belønning til Enhver, som kunde komme frem med et nyt Skuespil. Blandt de Kunstnere, som ansporede af Rappelyst strømmede hid fra alle Kanter for at kjæmpe for Prisen, var ogsaa en velbetjendt, sindrig Gjøgler, der foregav, at han havde et nyt Slags Morstab, som aldrig før var givet paa nogen Skueplads. Denne Anmeldelse rygtedes snart overalt, og loffede hele Byen sammen. Theatret kunde næppe rumme det store Antal af Tilskuere. Og da nu Kunstneren viste sig paa Scenen uden noget som helst

Apparat eller nogen Medhjælper, holdt Nysgjerrighed og Spænding Tilskuerne i dyb Taushed. Bludseligt puttede han sit Ansigt ned i Barmen og gav sig til at hvine og grynte som en lille Griis, saa livagtigt, at Tilhørerne paastode, at han havde een under sin Kappe, og forlangte, at han skulde undersøges; og da dette var skeet, og intet blev fundet, overvældede de ham med et uhyre Bisaldsraab.

Da en Bondemand blandt Tilskuerne bemærkede, hvad der foregik, sagde han: „Åa, jeg kan gjøre det bedre endnu!“ og erklærede strax, at han næste Dag vilde udføre denne Rolle. Dog, forudindtagne til Gunst for Gjøgleren, kom Folk snarere sammen for at lee paa Bondens Bekostning, end for at fælde en retfærdig Dom over ham. Begge viiste sig paa Scenen. Gjøgleren gryntede dem først et Stykke, og fremkaldte meget stærk Haandklappen og Bisaldsraab. Derpaa kom Bonden; han stillede sig an, som om han havde en lille Griis skjult under sine Klæder, (og han havde virkelig een) og kneb den i Dret, til den gav sig til at hvine. Men Folket skreg, at Gjøgleren havde efterlignet Grisen meget mere naturligt og hujede ad Bonden, for at han skulde forlade Skuepladsen; men for at gjendrive dem lige i deres Dine, traf han den levende Griis frem af Kappen. „Og nu, mine Herrer! kunne I selv see, hvad I ere for nette Dommere!“

Det er lettere at overbevise Een mod hans Sandser, end imod hans Villie.

113. Gedehyrden og Gederne.

Paa en stormfuld Dag, i et tæt Sneefog drev en Gede-
hyrde sine Geder, alle ganske hvide af Sneen, ind i en
forladt Hule for at finde Ly. Her saae han, at en Flok
Bildgeder, langt talrigere end hans egen, allerede havde
taget den i Besiddelse. I den Mening at sikkre sig dem
alle, lod han sine egne Geder skjøtte sig selv, og kastede
de Grene, han havde medbragt til dem, for de vilde Geder,
at de kunde gnave dem af. Men da Veiret klarede op,
saae han, at hans egne Geder vare omkomne af Sult,
medens de vilde Geder havde taget Flugten til Bjerg og
Skov. Paa den Maade kom Gedehyrden hjem til Spot
og Latter for sine Naboer, fordi han var gaaet Glip af
de vilde Geder og havde mistet sine egne.

De, som forsumme deres gamle Venner for de Nyes
Skjyld, fortjene nok at miste Begge.

114. Fiskeren.

En Fisser kom til en Aa for at fiske, og da han havde sat sit Net tværs over Strømmen, bandt han en Steen ved en lang Snor, og slog i Vandet paa begge Sider af Nættet, for at jage Fiskene ind i Masserne. Da een af Naboerne, som boede i Nærheden, saae ham saaledes beskæftiget, gif han hen til ham og dadlede ham hestigt, fordi han muddrede Vandet og gjorde det saa tykt, at det ikke duede til at drikkes. „Det gjør mig ondt,“ sagde Fiskeren, „at dette ikke er efter dit Hoved, men det er netop ved at oprøre Vandet, at jeg skaffer mig mit Livsophold.“

115. Frøerne, som forlangte en Konge.

I gamle Dage, da Frøerne levede ganske i Frihed i Dammene og vare blevene ganske trætte af at følge deres eget Hoved, samlede de engang og anraabte Jupiter med Skraal og Skrig om at lade dem faae en Konge, som kunde holde dem i bedre Orden og bringe dem til at føre et anstændigere Liv. Jupiter, som kjendte deres Hjerters Forsængelighed, smilede ved deres Forlangende, og kastede

en Knub ned i Søen, som ved det Bladst og den Bevægelse, den frembragte, satte hele Fristaten i Skræk og Forvirring. De smuttede under Vandet og ned i Dyndet og vovede ikke at komme i ti Springs Afstand fra den Plet, hvor den laae. En Frø, som var kjæffere end de øvrige, dristede sig endelig til at stifte sit Hoved op af Vandet, for i en ærbødig Frastand at tage deres nye Konge i Diefyn. Men snart, da de bemærkede, at Knubben laae bomstille, begyndte Andre at svømme hen til den og rundt om den; indtil de lidt efter lidt bleve kjæffere og kjæffere og tilsidst sprang op paa den og behandlede den med største Ringeaagt. Utilfredse med en saa tam Hersker, ansøgte de strax Jupiter anden Gang om en anden og mere virksom Konge. Derpaa sendte han dem en Stork, der aldrig saasnuart var kommet imellem dem, før den begyndte at gribe dem og at opsluge dem een for een, saa sage den kunde, og det var for-gjæves, at de søgte at slippe fra den. Nu sendte de Merkur med et særstilt Budskab til Jupiter for at bede ham, at han endnu engang vilde have Medlidenshed med dem; men Jupiter svarede, at de lede kun en velfortjent Straf for deres Laabelighed, og at de for Fremtiden maatte lære at staae paa deres egne Been og ikke være misfor-nøiede med deres naturlige Tilstand.

116. Efelet og dets Herrer.

Et Efel, som tilhørte en Urtegaardsmand, og havde kun lidt at æde, men meget at bestille, bad Jupiter om at udløse det af Gartnerens Tjeneste og give det en anden Herre. Jupiter, fortørnet over dets Misforføielse, overlod det til en Pottemager. Det fik nu tungere Byrder at bære end før, og henvendte sig atter til Jupiter, om at hjælpe det, og han magede det ogsaa saaledes, at det blev folgt til en Garver. Da Efelet nu var faldet i værre Hænder end nogensinde før, og dagligen lagde Mærke til, hvad dets Herre tog sig for, udraabte det med et Suk: „Alf, hvor ulykkelig er jeg ikke! det havde været bedre for mig, hvis jeg havde forblevet tilfreds med mine forrige Herrer, thi nu feer jeg, at min nuværende Eiermand ikke alene behandler mig haardere, mens jeg er i Live, men ikke engang vil fkaane mit Skind, naar jeg er død.“

Den, som er misforføiet i een Stilling, vil fjelden være lykkelig i en anden.

117. Thyen og Hunden.

En Thy, som var kommet for at stjæle i et Huus, forsøgte paa at faae Hunden til at tie ved at kaste Brødstumper til den. „Væk med Dig,“ sagde Hunden, „jeg har for længe siden haft Mistanke til Dig, men denne overdrevne Høflighed overbeviser mig om, at Du er en Skurk.“

Bestikkelse i Haanden røber onde Raad i Hjertet.

118. Jupiter og Bien.

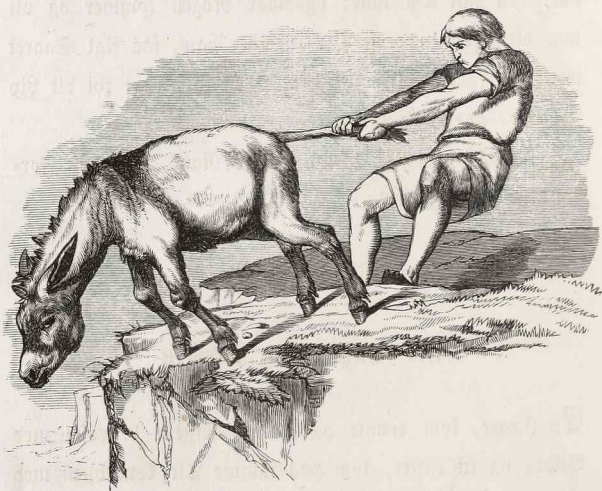
I gamle Dage, da Verden var ny, fløi en Bi, som havde fyldt sine Celler med rigelig Høst, op til Himlen, for at offere en Gave af Honning. Jupiter blev saa glad over Gaven, at han lovede at skjænke den, hvadsomhelst den vilde bede om. Den fremsførte derfor sin Bøn og sagde: „O hæderkronede Jupiter, min, den ringe Bies, Skaber og Herre, giv din Tjenerinde en Braad, saaat jeg paa Diebliffet kan dræbe enhver, som nærmer sig min Kube for at tage Honningen.“ Af Kjærlighed til Mennesket blev Jupiter fortørnet over Biens Forlangende, og svarede den med disse Ord: „Din Bøn skal ikke blive bevilget i den Betydning, som Du ønsker; men den Braad, som Du beder

om, den skal Du faae; og naar Nogen kommer og vil tage din Honning, og Du angriber ham, saa skal Saaret ikke blive fordærveligt for ham, men for Dig; thi dit Liv skal gaae bort med din Braad."

Den, som ønsker Ondt for sin Nabo, nedbeder Forbandelse over sig selv.

119. Jægeren og Fiskeren.

En Jæger, som vendte hjem fra Bjergene belæstet med Vildt, og en Fisker, som paa samme Tid kom hjem med sin Kurv fuld af Fisk, mødtes hændelsesviis paa Veien. Jægeren fik Øyst til en Ret Fisk, og Fiskeren foretrak til Aftensmad at faae noget Vildt; og de overlode da hinanden Indholdet af deres Kurve. Saaledes vedbleve de dagligen at bytte Fødemidler, indtil en Anden, som havde iagttaget dem, sagde: „Ved denne uophørlige Tuffhandel ville de nu betage deres Maaltid alt Behag, og snart ville de vende tilbage til deres eget Forraad igjen."

120. Efelet og dets Driver.

Et Efel, som af sin Herre blev drevet henad en Bei, blev pludselig sty, forlod den slagne Bei, og sthyndte sig saa hurtigt, det kunde, hen til Kanten af en Afgrund. Da det netop var paa Nippet til at sthyrte ned, kom Herren løbende, og forsøgte, ved at gribe det i Halen, at trække det tilbage; men Efelet strittede imod og trak den modsatte Bei, saa Manden tilsidst gav Slip med de Ord:

„Nuvel, din Tasse, hvis Du vil spille Herre, saa kan jeg ikke forhindre det. Et gjenstridigt Dyr maa gaae sin egen Vej.“

121. Lærken og dens Unger.

Der var en Rede fuld af Lærkeunger i en Kornmark, som netop var moden, og Moderen, som hver Dag ventede at see Høstfolkene, paalagde sine Unger, hvergang den fløi ud at opsoge Føde, at de skulde berette den alt, hvad de hørte. En Dag, medens den var borte, kom Herren for at see, hvordan Sæden stod. „Det er paa høie Tid,“ sagde han, „at tilfige mine Naboer og faae mit Korn meiet.“ Da den gamle Lærke kom hjem, fortalte Ungerne deres Moder, hvad de havde hørt, og bade hende strax at føre dem et andet Sted hen. „Det er tidsnok,“ sagde den; „hvis han stoler paa sine Naboer, vil han komme til at vente en Stund endnu med sin Høst.“ Næste Dag imidlertid kom Eiermanden igjen, og da han fandt Solen endnu varmere og Kornet mere modnet, og Intet udrettet, saa sagde han: „Der er ikke et Dieblif at tabe, vi kunne ikke stole paa vore Naboer; vi maae tilfige vore Slægtninge,“ og idet han vendte sig til sin Søn, vedblev han: „gaa hen og

sammenkald dine Farbrødre og Fætttere, og see til, at de begynde i Morgen." Med endnu større Frygt berettede Ungerne Moderen, hvad Bonden havde sagt. „Hvis dette er Alt," sagde hun, „behøve I ikke at frygte, thi Slægtningerne have faaet nok at bestille med deres egen Høst; men læg nøie Mærke til, hvad I høre næste Gang, og pas paa, at I lade mig det vide." Den fløi ud igjen næste Dag, og da Eiermanden kom ligesom før, og fandt, at den overmodne Kjerne faldt af, og at der endnu flet Ingen var ved Arbeidet, kaldte han paa sin Søn: „Vi kunne ikke vente længer paa vore Naboer og Frænder; gaa hen og faae nogle Høstfolk tilleie i Aften, og saa ville vi selv give os til Arbeidet i Morgen." Da Ungerne fortalte deres Moder dette, sagde hun: „Saa er det sandelig paa høie Tid at komme afsted; thi naar en Mand selv tager sig af sine Forretninger, istedetfor at overlade dem til Andre, saa kunne I være sikke paa, at han for Alvor vil udføre dem."

122. Løven og Delphinen.

Da en Løve engang streifede om langs Søkhysten og saae en Delphin sole sig paa Overfladen af Vandet, indbød den

samme til at indgaae Forbund med den. „Thi,“ sagde den, „da jeg er Konge over Landdyrene og Du Konge over Fiskene, bør vi saa meget muligt være gode Venner og Bundsforvandte.“ Delphinen gif med Glæde ind herpaa; og da Løven ikke lang Tid efter havde en Kamp med en vilb Tyr, opfordrede den Delphinen til at yde den lovede Bistand. Men da den, skjøndt rede til at hjælpe den, ikke saa sig istand til i dette Diemed at komme op af Havet, beskylgte Løven den for at have sveget den. „Du skal ikke dadle mig,“ gav Delphinen til Svar, „men vel min Natur, som, skjøndt mægtig paa Havet, er aldeles hjælpeløs paa Landjorden.“

Ved at vælge Forbundsfæller maae vi ligesaa meget tage Hensyn til deres Evne, som til deres gode Villie til at hjælpe os.

123. Den fangne Trompeter.

En Trompeter, som var taget til Fange i et Slag, bad og tiggede om Pardon. „Skaaner mig, kjære Herrer! jeg bønfaller Jer, og slaar mig ikke ihjel uden Grund, thi jeg har ikke selv dræbt Noget, ikke heller har jeg noget andet

Baaben end denne Trompet." „Retop af den Grund," sagde de, som havde grebet ham, „skal Du saameget snarere døe, thi uden selv at have Ryst til at kjæmpe, ophidsfer Du Andre til Kamp og Blodsudgydelse."

Den, der opægger til Strid, er værre end den, der tager Deel deri.

124. Bierne, Dronerne og Gedehamnsen.

Nogle Bier havde bygget deres Celler i en huul Egestamme. Dronerne paastode, at det var deres Arbeide og tilhørte dem. Sagen blev bragt for Retten, og Gedehamnsen var Dommer. Da denne kjendte Noget til begge Parter, saa tiltalte den dem saaledes: „Klagere og Indklagede ere hinanden saa lige i Skabning og Farve, at det bliver en vanskelig Sag at bestemme Eiendomsretten, og det er derfor meget rigtigt, at Sagen er indstillet til mig. Retfærdighedens Diemed og Domstolens Maal ville bedst blive fremmede ved det Forslag, jeg vil gjøre. Lad hver Part tage en særskilt Kube og bygge en ny Vorkage, for at det af Cellernes Form og Honningens Smag kan vise sig, hvem der er den retmæssige Eier af den omtvistede Eiendom." Bierne gif beredvilligt ind paa Gedehamnsens

Forflag. Dronerne undslog sig. Derpaa affagde Gedehamsen følgende Kjendelse. „Nu er det tydeligt, hvem der gjorde Borkagen, og hvem der ikke kan gjøre en saadan; Netten tilfjender Bierne Honningen.“

125. Løven og Efelet paa Jagt.

En Løve og et Efel bleve enige om at gaae paa Jagt sammen. De kom snart til en Hule, hvor mange vilde Geder opholdt sig. Løven tog Post ved Munden af Hulen, medens Efelet gik ind og sparkede og skrydede og gjorde en frygtelig Larm for at kysse dem ud. Da Løven havde fanget mange af dem, kom Efelet ud og spurgte den, om det ikke havde bestaaet en ædel Kamp og tilgavns feiet Gederne ud. „Jo visseelig,“ sagde Løven, „og jeg forsikrer Dig, Du vilde endogsaa have indjaget mig Skræk, hvis jeg ikke havde vidst, at Du var et Efel.“

Pralere, som tilstedes Samqvem med deres Overmænd, blive kun brugte og udleete.

126. Fuglene, de fiirføddede Dyr og Flaggermusen.

Engang i gamle Dage førtes den heftigste Krig mellem Fuglene og de Fiirføddede. Længe var Udfaldet af Slaget uvidt, og Flaggermusen, benyttende sig af sin tvetydige Natur, holdt sig i Afstand og forblev neutral. Tilfidsst, da de fiirføddede Dyr syntes at faae Overhaand, sluttede Flaggermusen sig til deres Hær og tog virksom Deel i Kampen; men da Fuglene igjen vare komne i en ordnet Stilling, som lovede et heldigt Udfald, blev den ved Dagens Slutning fundet i det seirende Parties Rækker. Da der nu hastelig blev sluttet Fred, blev Flaggermusens Adfærd lige stærkt fordømt af begge Parter; ingen af dem vilde anerkjende den; og, paa denne Maade udelukket af Fredsbetingelserne, blev den tvunget til, saa godt den kunde, at liste sig bort, og har fra den Tid af stedse levet i Huler og Afkroge, og aldrig været at vise sit Ansigt undtagen i den skumle Dæmring.

127. Ræven og Pindsvinet.

Idet en Ræv svømmede tværs over en Bæk, blev den af Strømmen ført ind i et snevert Svælg og laae der lang

Tid, uden at være i Stand til at komme ud, bedækket med Tusinder af Hestefluer, som havde sat sig fast paa den. Et Pindsvin, som kom gaaende i den Retning, fik Die paa den og, da det fik Medlidenhed med den, spurgte den, om den skulde jage Fluerne bort, som saaledes piinte den. Men Ræven bad den endelig ikke at gjøre Sligt. „Hvorfor ikke?“ spurgte Pindsvinet. „Fordi,“ svarede Ræven, „de Fluer, som sidde paa mig, ere nu allerede fulde, og suge kun lidt Blod; men hvis Du jager dem bort, vil en Sværm af nye og sultne Fluer komme, og den vil ikke levne en Draabe Blod i mit Legem.“

Naar vi forjage Herskere eller Undergivne, som allerede have taget vore bedste Kræfter, saa blotte vi os som oftest for Andre, der da saa meget friere kunne udsuge vort Blod.

128. Ulven og Hyrden.

En Ulv havde længe fulgt efter en Flok Faar, og havde ikke tilspiet den nogen Skade. Men Hyrden, som havde sine Betænkeligheder, var i nogen Tid paa sin Post imod den, som en erklæret Fiende. Men da Ulven i lang Tid vedblev at følge med i Række med Faarene uden i mindste

Maade at forsøge paa at forurolige dem, begyndte han at ansee den snarere som en Ven, end som en Fiende; og da han engang havde Anledning til at gaae til Byen, betroede han Hjorden til dens Omsorg. Aldrig saasnart saae Ulven Velighed dertil, før den strax overfaldt Faarene og sønderrev dem; og da Hjorden, ved sin Tilbagekomst saae sin Hjord ødelagt, udraabte han: „Beg Daare! jeg for- tjente sandelig ikke bedre, da jeg betroede mine Faar til en Ulv.“

Der er større Fare ved en falsk Ven, end ved en aabenbar Fiende.

129. Vandringsmændene og Øren.

To Mænd fulgtes ad henad samme Vej, da Een af dem fandt en Øre og raabte: „See, hvad jeg har fundet.“ „Siig ikke jeg,“ sagde den Anden, „men vi have fundet.“ Lidt efter kom den Mand til, som havde tabt Øren, og bekyldte den, der havde den, for Tyveri. „Alf,“ sagde han til sin Vedsager, „nu ere vi ulykkelige!“ „Siig ikke vi,“ sagde den Anden, „men jeg er ulykkelig; thi den, som ikke vil unde sin Ven at tage Deel i Byttet, maa ikke vente, at han vil dele Faren.“

130. Musene og Væfelerne.

Musene og Væfelerne havde længe ligget i Krig med hinanden, og da de Første stedse laae under i Fægtningen, bleve de ved et i den Anledning sammenkaldet, høitideligt Møde enige om, at deres Nederlag ikke kunde tilskrives andet end deres Mangel paa Disciplin, og de besluttede følgelig for Fremtiden at udvælge ordentlige Anførere. De valgte altsaa dem, hvis Tapperhed og Mod meest anbefalede dem til en saa vigtig Post. De nye Befalingsmænd, stolte af deres Stilling, og begjærlige efter at falde saa meget i Dinene som muligt, bandt Horn paa deres Pander, som en Art af Hjelme og Udmærkelsestegn. Ikke længe efter paafulgte et Slag. Ligesom tidligere bleve Musene snart jagne paa Flugt; alle de Menige undslap i deres Huller; men Befalingsmændene, som ikke vare istand til at komme ind formedelsst deres lange Horn, bleve alle fangne og opædte.

Engen Udmærkelse er uden Følgeskab af Fare.

131. Drengen og Nelden.

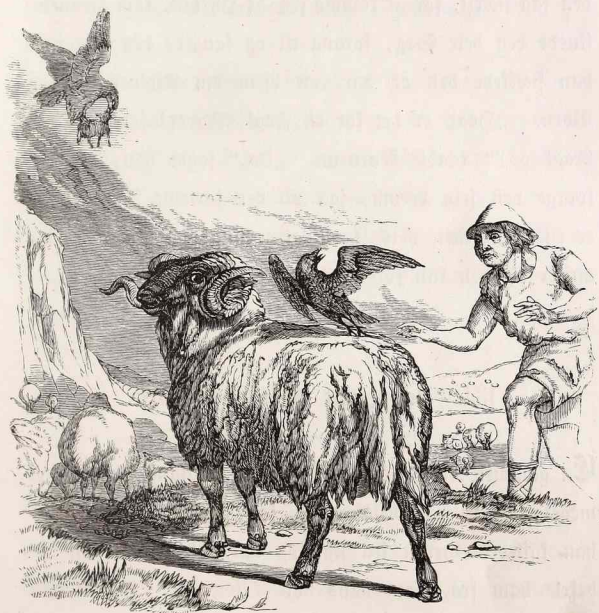
En Dreng, som gif og legede paa Marken, blev brændt af en Nelde. Han løb hjem til sin Moder og fortalte hende, at han havde bare rørt ved det æfle Ukrud, og saa havde det brændt ham. „Netop det, at Du kun rørte let ved den, min Dreng,“ sagde Moderen, „var Aarsag i, at den brændte Dig; næste Gang Du kommer isærd med en Nelde, saa grib fast paa den, og den vil ikke gjøre Dig nogen Fortræd.“

Gaae dristigt tilværks, hvad Du saa foretager Dig.

132. Den syge Glente.

En Glente, som i lang Tid havde været meget syg, sagde til sin Moder: „Skrig ikke, Moder! men gaa og bed Guderne, at jeg maa blive fri for denne gruelige Sygdom og Smerte.“ „Af, mit Barn!“ sagde Moderen, „hvilken af Guderne kan jeg anraabe for Een, som har plyndret alle deres Altene?“

Anger paa Dødsfengsen er en ringe Bod for et heelt Livs Feiltrin.

133. Ørnen og Kragen.

En Ørn slog ned fra en høi Klippe og bortførte et Lam. En Krage, som saae denne Bedrift, og troede, at den kunde gjøre det Samme, satte af alle Livsens Kræfter ned paa en Vædder, i den Hensigt at bære den bort som Bytte. Men da dens Kløer indvirkedes i Ulden, slagrede

den saa stærkt, for at komme fri, at Hyrden, som gjennem-
 sfuede den hele Sag, sprang til og fangede den; hvorpaa
 han stæffede den og bar den hjem om Aftenen til sine
 Børn. „Hvad er det for en Fugl, Fader! som Du har
 bragt os?“ raabte Børnene. „Ja,“ sagde han, „hvis I
 spørge den selv derom, saa vil den fortælle Jer, at den
 er en Orn; men hvis I ville troe mig paa mit Ord, saa
 anseer jeg den kun for at være en Krage.“

134. Den gamle Mand og Døden.

En gammel Mand, som havde gaaet en lang Vej med et
 meget stort Knippe Riisbrænde, følte sig saa udmattet, at
 han kastede Byrden fra sig, og anraabte Døden om at
 befrie ham fra denne hans usle Tilværelse. Døden kom
 øieblikkelig paa hans Bøn og spurgte ham, hvad han
 ønskede. „Aa, kjære Herre!“ svarede han, „vær saa god
 og viis mig den Villighed at hjælpe mig min Byrde
 op igjen.“

Det er det, at kalde paa Døden, et Andet at see
 den komme.

135. Falkejægeren og Agerhønen.

Da en Falkejæger havde fanget en Agerhøne i sit Garn, skreg Fuglen heelt sørgeligt: „Lad mig gaae, gode Hr. Falkejæger, og jeg lover Dig, at jeg vil loffe andre Agerhøns i dit Garn.“ „Nei,“ svarede Manden, „i hvad jeg saa maaskee vilde have gjort, nu har jeg fast besluttet ikke at skaane Dig; thi ingen Død er for lav for den, der er rede til at forraade sine Venner.“

136. Eselet, Ræven og Løven.

Et Esel og en Ræv, som havde sluttet et fast Forbund, gik ud paa Marken for at jage. Paa Veien mødte de en Løve. Da Ræven saa den overhængende Fare, nærmede den sig Løven og hvissede, at den ved Forræderi vilde bringe Eselet i dens Vold, dersom den vilde love at holde den skadesløs. Da Løven var gaaet ind herpaa, fandt Ræven Leilighed til at lede Eselet i en Fælde. Men aldrig saasnart saa Løven, at Eselet var den sikket, før den pludseligt overfaldt Ræven, og glemte Hiint til sit næste Maaltid.

137. Fyrretræet og Tjørnebusken.

Et Fyrretræ pralede engang for en Tjørnebusk. „Du er slet ikke til nogen Nytte; men hvorledes skulde Lader og Huse blive byggede uden mig?“ „Gode Herre!“ svarede Tjørnebusken, „naar Skovhuggerne kommer her med deres Ører og Sauge, hvad vilde Du da give for at være en Tjørnebusk og ikke en Fyr?“

En ringe Stilling i Sikkerhed er bedre end de Farer, der omringe en høi og stolt.

138. Hjorten og Viinranken.

En Hjort, forfulgt af Jægerne, skjulte sig mellem Rankerne paa en Viinstok. Jægerne gik forbi, uden at opdage den, og da den meente, at Alt var sikkert, begyndte den at agnave det Løv, som havde skjult den. Men een af Jægerne gjort opmærksom ved denne Rasken, vendte om, og da han nok anede, at deres Bytte var der, skød han ind i Busken og dræbte Hjorten. Da den var nær ved at døe, udstønnede den disse Ord: „Jeg lider med Rette for min Utafnemmelighed, der lod mig frænke den Viinstok, som havde beskyttet mig i Farens Time.“

139. Den Gjerrige

For at have alt sit Eie i Sikkerhed folgte en Gnier alt, hvad han havde, og forvandlede det til en stor Klump Guld, som han skjulte i et Hul i Jorden, og kom saa stadigt for at see til den og betragte den. Dette vakte Nysgjerrighed hos een af hans Arbeidere, og denne, som nok formodede, at der var en Skat, gik i Herrens Fraværelse hen til Stedet, og stjal Guldklumpen. Da Gnieren kom tilbage og fandt Pladsen tom, græd han og rev i sit Haar. Men en Nabo, som saae ham i denne overdrevne Sorg og fik Grunden dertil at vide, sagde: „Græm Dig ikke mere, men tag en Steen og læg den paa samme Sted, og bild Dig ind, at det er din Guldklump; thi da Du aldrig havde i Sinde at bruge den, saa vil det Ene gjøre Dig ligesaa megen Glæde, som det Andet.“

Penges Værd bestaaer ikke i at eie dem, men i at bruge dem.

140. Den gamle Kone og hendes Piger.

En vindstibelig gammel Kone holdt to Tjenestepiger, som hun pleiede at kalde op til deres Arbeide ved Hanegal.

Det mishagede Pigerne overordentlig at staae saa tidligt op, og de bleve enige om at dreie Halsen om paa Slangen, som den, der ved at vække deres Modmoder saa tidligt, var Skyld i al deres Besvær. Men aldrig saasnart havde de gjort dette, før den gamle Rone, der savnede sin sædvanlige Vækker og var bange for at sove over sig, bestandig tog Theil af Tiden, og vækkede dem ved Midnat.

Falst flaaer sin egen Herre paa Hals.

141. Løven, Bjørnen og Ræven.

En Løve og en Bjørn fandt Kroppen af en Daa, og kjæmpede længe om den. Kampen var saa heftig og saalige, at de tilsidst begge To, halv blinde og halv døde, laae paa Jorden og pustede, uden at mægte at røre Byttet, som laae udstrakt imellem dem. En Ræv, der netop kom forbi og saae deres hjælpeløse Tilstand, traadte ind imellem Kjæmperne og bar Byttet bort. „Inkværdige Skabninger, som vi ere,“ raabte de, „som have udtømt al vor Kraft og tilspøiet hinanden Skade, alene for at skaffe en Skjelm et Middagsmaaltid.“

142. Bonden og Tranerne.

Nogle Traner satte sig paa en Bondes Ager, som nylig var besaaet. I nogen Tid kyse Bonden dem bort ved at svinge med en tom Slynge henimod dem. Men da Tranerne mærkede, at han kun slynge dem i Vind og Veir, saa lagde de ikke videre Mærke til ham, og fløi ikke bort. Derpaa slynge Bonden Steen efter dem og dræbte en stor Deel af dem. „Lad os nu komme afsted,“ sagde de Overblevne, „til Bygmæernes Land, thi denne Mand finder ikke længer for godt at true os, men har besluttet at faae Has paa os for Alvor.“

143. Den syge Løve.

En Løve, som af Alderdomsvaghed ikke længer var istand til at jage sit Bytte, lagde sig til Ro i sin Hule og forsikkrede med meget besværligt Mandedræt og svag Røst, at den i Sandhed var meget syg. Det rygtedes snart mellem Dyrene, og der var stor Sammer over den syge Løve. Et efter Et kom de for at see til ham; men da den saaledes kunde fange dem alene og i sin egen Hule, bleve de let dens Bytte, og den blev feed og thy under denne

Levemaade. Ræven, som havde nogen Tvivl om Sandheden af Alt dette, kom tilsidst for at gjøre sit Sygebesøg, og, holdende sig i en vis Afstand, spurgte den hans Majestæt, hvorledes han befandt sig. „Ak, min kjæreste Ven,“ sagde Løven, „er det Dig? Hvorfor staaer Du saa langt fra mig? Kom, bedste Ven! og giv et Trøstens Ord i den stakkels Løves Øre, som har kun kort Tid at leve i!“ „Saa mange Tak,“ sagde Ræven, „men undskyld, at jeg ikke kan blive; thi, for at sige Sandheden, jeg føler mig ikke ganske vel ved at betragte Formen her af disse Fodspor, som alle pege indad til din Hule, men slet ingen vender udad.“

Det er lettere at komme ind i en Sag, end at komme ud af den; og det er kun almindelig Klogskab at see henad en Vej, inden man vover sig paa den.

144. Den pralende Rejsende.

En Mand, som havde bereist fremmede Egne, gav sig ved sin Hjemkomst af med at broute og prale af de store Kunststykker, han havde udført paa forskjellige Steder. Saaledes fortalte han for Exempel, at han paa Rhodus havde gjort et saa overordentligt Spring, at Ingen kunde

komme ham nær deri, og at han havde Vidner der, som kunde bevidne det. „Det er muligt,“ sagde een af hans Tilhørere, „men dersom dette er sandt, saa forestil Dig nu, at her er Rhodus, og forsøg saa Springet igjen.“

145. Ulven i Faareklæder.

En Ulv besluttede forlængst engang at forklæde sig, i den Mening, at den saa lettere skulde kunne erhverve sig sit Livsophold. Da den derfor havde iført sig et Faareskind, fandt den paa at komme i Følge med en Flok Faar, og græssede med dem, saa at endogsaa Hyrden blev skuffet ved dette Bedrageri. Da Natten faldt paa og Tolden blev lukket, blev Ulven ogsaa indesluttet med Faarene, og Døren stænget til. Men da Hyrden ikke havde Noget at spise til Aften og kom ind for at hente et Faar ud, saa tog han feil og greb Ulven istedetfor eet af Faarene, og dræbte den paa Stedet.

146. Ulven og Hesten.

En Ulv, som drev om i Nærheden af en Bondegaard, kom til en Havremark, og da den ikke vilde æde noget af den, lod den Havren staae og gif sin Vei. Strax efter mødte den en Hest og bad den komme med hen til Marken. „Thi,“ sagde den, „jeg har fundet en udmærket Havreager, og jeg har ikke rørt den, men jeg har gjemt Alt til Dig, da alene Lyden af dine Tænder er en Musik for mine Øren.“ Men Hesten svarede: „En net Tjør er Du; dersom Ulve vare istand til at æde Havre, er jeg bange for, at Du ikke havde foretrukket dit Øre for din Tunge.“

Liden Tak fortjener den, som blot bortgiver, hvad han ikke selv har Brug for.

147. Drengen og Nodderne.

En Dreng puttede engang sin Haand ned i en langhalsket Krukke, hvori var gjemt en Mængde Figener og Nodder; han greb saa mange, som hans Næve kunde rumme, men da han nu forsøgte at trække den ud igjen, hindrede Halsens Sneverhed ham deri. Da han ikke havde Lykt til at slippe

nogen af dem, men heller ikke var istand til at faae sin Haand ud, saa brast han i Graad og jamrede bitterligt over sin haarde Skjæbne. En god Ven, som var nærværende, gav ham det vise og fornuftige Raad: „Tag blot halv saa mange, min Dreng! saa vil Du let komme ud af det.“

148. Ræven og Asken.

En Ræv havde listet sig ind i en Skuespillers Huus, og ved at rumstere om mellem forskjellige Rekviziter, fik den fat paa en i høi Grad fuldbendt Maske. „Sandelig, et meget smukt Hoved,“ sagde den, „kun Skade, at det mangler Hjerne.“

Et smukt Ydre bøder kun slet paa Mangel af indre Værd.

149. Ravnen og Svanen.

En Ravn misundte en Svane, fordi dens Fjederham var saa hvid, og da den meente, at den skyldte Vandet, hvori den levede, sin Skjønhed, saa forlod den Altrene, hvor den pleiede at finde sit Livsophold, og begav sig til Kjør og

Bæffe. Der pillede og pyntede den sig og vadsfede sin Kjortel, men Alt til ingen Nytte, thi dens Fjederham vedblev at være ligesaa sort som før, og selv omkom den snart af Mangel paa vanlig Føde.

At forandre Sted er ikke at forandre Natur.

150. Qvien og Øren.

En Qvie, som løb løs omkring paa Marken og endnu aldrig havde følt Naget, bebreidede en Plougore, at den gav sig hen til et saadant Slid og Slæb og saadan Trældom. Øren svarede Intet, men fortsatte sit Arbeide. Ikke længe efter indtraf en Fjstdag. Øren fik nu sin Hviledag; men Qvien blev ført bort for at offres paa Alteret. „Siden dette er Enden paa din Lediggang,” sagde Øren, „saa troer jeg, at mit Arbeide er bedre end din Uhygighed. Min Hals maa heller føle Naget end Øren.“

151. Løven og Tyrene.

Tre Tyre græssede sammen paa en Mark i største Fred og Venstabs. En Løve havde længe luret paa dem i det

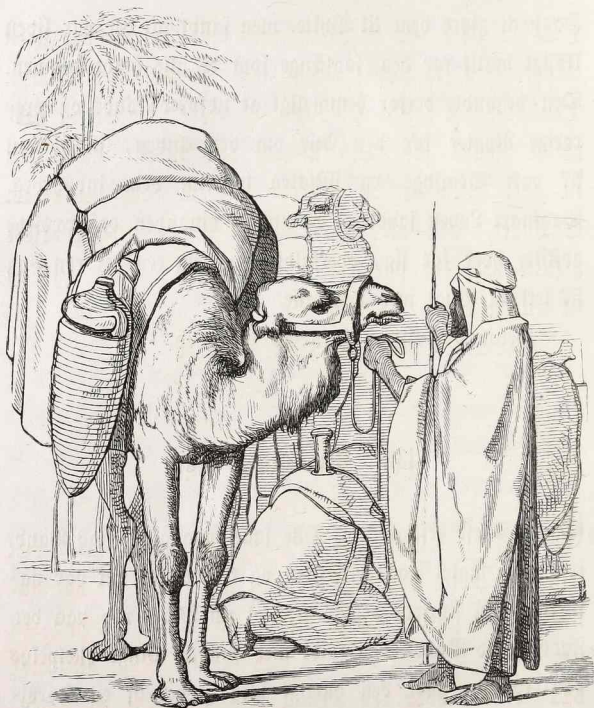
Haab at gjøre dem til Bytte, men fandt, at der var liden Udsigt hertil for den, saalænge som de alle holdt sammen. Den begyndte derfor hemmeligt at udsprede onde og ærerørige Rygter for den Ene om den Anden, indtil den fik vakt Skinsyge og Mistro imellem dem indbyrdes. Saa snart Løven saae, at de undgik hinanden og græssede adskilte hver for sig, oversaldt den dem een for een, og fik lettelig Bugt med dem alle.

Venners Tvist er Fienders Leilighed.

152. Den tørstige Due.

En af Tørst heftigt piint Due saae engang et Glas Vand, som var malet paa et Skilt, og troede, at det var naturligt; den styrtede derfor med al sin Magt ned paa det, stødte imod Brættet og faldt med knækket Vinge hjælpeløs paa Jorden, hvor den hurtigt blev grebet af en Forbigaaende.

Hastværk er Lastværk.

153. Araberen og Kamelen.

En Araber, som havde belæstet sin Kameel, spurgte den, om den helst vilde gaae op ad Bakke eller ned ad Bakke. „Kjære Herre!“ svarede Kamelen ganske tørt, „siig mig, er den lige Bei over Sletten luffet af?“

154. Geden og Gedehyrden.

En Ged var løbet bort fra Hjorden og Gedehyrden gjorde sig al mulig Umage for at faae den tilbage til dens Kammerater. Da han ved at kalde og fløite ikke kunde gjøre noget Indtryk paa den, saa tog han tilsidst en Steen og ramte med den Gedens Horn, saa at det knækkedes. Forstræffet over, hvad han havde gjort, bad han Geden inderligt ikke at sige noget til hans Herre; men den svarede: „O Du taabelige Karl af Gedehyrde! mit Horn vil fortælle Historien, om jeg saa ikke mælede et Ord.“

Kjendsgjerninger tale tydeligere end Ord.

155. Hunden og Haren.

Efterat en Hund længe havde jaget en Hare, naaede den den endelig, og begyndte først at bide og siden at sliffe den. Haren, som ikke vidste, hvad den skulde troe om den, sagde: „Dersom Du er en Ven, hvorfor bider Du mig? — men er Du en Fiende, hvorfor fjæler Du for mig?“

En tvivlsom Ven er værre end en sikker Fiende; lad Manden være det Ene eller det Andet, saa vide vi dog, hvorledes vi skulde tage ham.

156. Ræven og Storken.

En Ræv indbød engang en Stork til Middag, og da den havde Lyft til at more sig paa Gæstens Bekostning, saa opvartede den ikke med andet end en tynd Suppe, paa et fladt Fad. Ræven labede meget let til sig al Suppen, medens Storken med sit lange, spidse Ræb ikke var istand til at faae en Mundfuld, og ved Maaltidets Slutning var ligesaa sulten, som da det begyndte. Ræven httrede imidlertid sin Beklagelse over at see den tage saa sparsomt til Retterne, og sin Frygt for, at Maden ikke var tillavet efter dens Smag. Storken sagde Intet, men bad, at Ræven vilde gjøre den den Ære at gjengjælde dens Visit; og følgelig lovede Mikkil næste Dag at spise til Middag hos den. Den kom ogsaa rigtigt efter Aftale, og Maaltidet blev strax bestilt ind; men da Maden var anrettet, fandt Ræven til sin store Bedrøvelse, at den laae i et smalhalsset Kar, i hvilket Storken med Vethed stak sin lange Hals og sit Ræb ned, medens den derimod var tvunget til at nøies med at slikke Halsen paa Krukken. Da den nu ikke var istand til at stille sin Sult, saa tog den Afsted saa høfligt, som den kunde, men med den Bemærkning, at den dog næppe kunde dadle sin Vert, der blot havde betalt den med dens egen Mynt.

157. Efelet i Løvehuden.

Et Efel, som havde iført sig en Løvehud, streifede omkring og kyste alle de eenfoldige Dyr, som det mødte, og da det saae en Ræv, forsøgte det ogsaa at forfærdige den. Men saasnart Mikkel hørte dets Røst, sagde den: „Na ja, hvorfor ikke! jeg var virkelig ogsaa blevet bange, hvis jeg ikke havde hørt din Skryden.“

De, der give sig Skin af Noget, som ikke hører dem til, forraade sig i Almindelighed ved at overdrive.

158. Den skaldede Kriger.

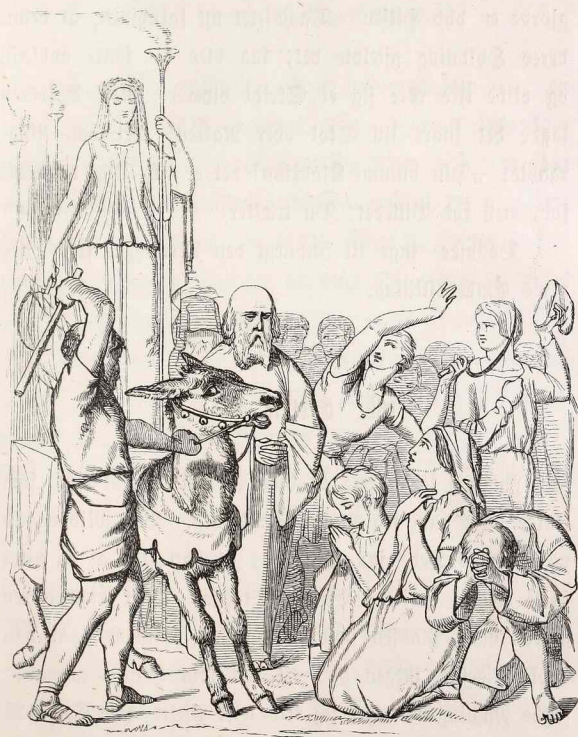
En vis Krigsmand mistede med Alderen sit Haar, og for at skjule denne Mangel, købte han sig en Paryk. Men da han engang red ud paa Jagt med nogle Andre, blæste et pludseligt Vindstød Parykken af, og blottede hans Skaldespande. Selskabet kunde ikke bare sig for at lee over denne Hændelse, og han loe selv ligesaa høit som de Andre, idet han sagde: „Hvor kunde jeg vente, at jeg skulde beholde det fremmede Haar paa mit Hoved, da mit eget ikke vilde blive der.“

159. Svinet og Faaret.

Et ungt Sviin havde taget Bolig i en Faarefold. En Dag kom Hyrden og tog fat paa det, ved hvilken Veilighed det skreg og kjæmpede af al Magt. Faarene forekastede det denne Skrigen og sagde: „Herren tager saa tidt fat paa os, og vi skrige ikke.“ „Ja,“ svarede Svinet, „men vort Tilfælde er ikke det samme; thi han griber Jer kun for Jeres Ulbs Skyld, men mig for at faae mit Flest.“

160. Gjerderne og Viingaarden.

En taabelig ung Arving, som nylig var kommet i Besiddelse af sin Faders Formue, lod alle Hegnene omkring sin Viingaard grave op, fordi de ikke bare Druer. Da nu alle Hegn vare fældede, laae hans Jord aaben for Menneſker og Dyr, og alle hans Viinstofke bleve snart ødelagte. Paa denne Viis lærte den eenfoldige Svend, da det var forſilbe, at han ikke burde vente at plukke Druer af Tornebuske, og at det var ligesaa vigtigt at beskytte sin Viingaard, som at eie den.

161. Efelet i Embedsforretning.

Et Efel, som trak et Billede i en høitidelig Procession, blev drevet gennem en By, og alle Folk, som kom forbi,

gjorde en dyb Hilsen. Da Efelet nu forudsatte, at denne deres Hylbning gjældte det, saa blev det saare opblæst, og vilde ikke røre sig et Skridt videre. Men Driveren lagde det snart sin Stof over Nakken, idet han tillige raabte: „Din dumme Klobdrian! det er ikke Dig, de knæle for, men for Billedet, Du trækker:“

Dosmere tage til Indtægt den Grefsygt, som vises deres Embedsstilling.

162. Efelets Skygge.

En Yngling leiede paa en heed Sommerdag et Efel, som skulde bære ham fra Athen til Megara. Ved Middagstid var Solens Hede saa skoldende, at han steg af og vilde sætte sig til Hvile i Efelets Skygge. Men Efeldriveren gjorde ham Pladsen stridig, idet han erklærede, at han havde ligesaa megen Ret til den som Hiin. „Hvad!“ sagde Ynglingen, „har jeg ikke leiet Efelet hele Dagen?“ „Jo,“ svarede den Anden, „Du har leiet Efelet, men ikke Efelets Skygge.“ Medens de saaledes kjævlede og strede om Pladsen, tog Efelet tilbeens og løb væk.

163. Thyren og Gedebukken.

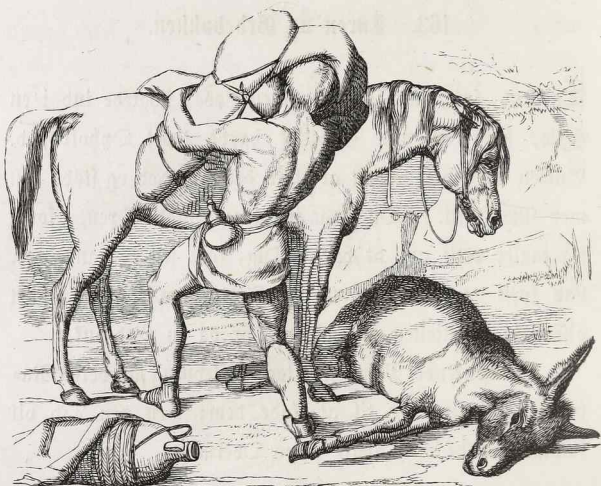
En Thy, som blev forfulgt af en Løve, flygtede ind i en Hule, hvor en vild Gedebuk havde taget Opholdssted. Bukken begyndte derpaa at gjøre den Fortræd og støde den med sine Horn. „Du maae ikke troe,“ sagde Thyen, „fordi jeg taaler dette nu, at det er Dig, som jeg er bange for. Lad først Løven komme ud af Sigte, saa skal jeg snart vise Dig Forskjellen mellem en Thy og en Gedebuk.“

Løvtænkende Mennesker tage Anledning af deres Naboers Forlegenheder til at skade dem; men den Tid vil komme, da de ville angre deres Overmod.

164. Viinstokken og Geden.

Der stod en Viinstok fuld af moden Frugt og spæde Skud, da en Iysten, laad Ged kom og gnavede paa Barken og aad af det unge Løv. „Seg vil hævne mig paa Dig,“ sagde Viinstokken, „for denne Krænkelse; thi naar Du om nogle Dage bliver bragt som Offer til Alteret, skal Saften af mine Druer som Dødens Dug falde paa din Pande.“

Gjengjældelse, skjøndt seen, kommer dog tilsidst.

165. Hesten og det belærsede Efel.

En Mand, som havde en Hest og et Efel, pleiede paa sine Reiser at staae Hesten og at læsse hele Byrden paa Efelets Ryg. Efelet, som i nogen Tid havde været syg, bad Hesten en Dag at befrie det for en Deel af dets Læs; „thi,“ sagde det, „dersom Du vilde tage en god Part deraf, saa vil jeg snart igjen blive rask; men hvis Du nægter at hjælpe mig, vil denne Tyngde dræbe mig.“ Dog Hesten bad Efelet pakke sig og ikke plage den med sine Klager. Efelet skjokkede afsted i Taushed, men snart, over-

vældet af Byrdens Bægt, styrte det om og døde, som det havde forudsagt. Nu kom Herren til, løste Læsset af det døde Esel, lagde det paa Hestens Ryg, og lod den i Tilgift bære Eselens Krop. „Ak, hvorfor var jeg saa haard,“ sagde Hesten da, „og nægtede at bære den Part, som tilkom mig, af Læsset. Nu maa jeg slæbe det Hele og ovenikjøbet den Døde.“

Et uvenligt Sind bærer sin egen Straf med sig.

166. Frøen som Quaksalver.

En Frø steg op af Mudderet i en Mose og forkyndte Alverden, at den var kommet for at helbrede alle Sygdomme. „Kom hid,“ skreg den, „og see en Doctor, som er i Besiddelse af saadanne Lægemidler, som man aldrig har hørt om før; nei, ikke selve Esculapius, Jupiters Høflæge.“ „Hvor tør Du,“ sagde Ræven, „vove Dig til at helbrede Andre, som ikke er istand til at curere Dig selv for din egen haltende Gang, og dit skabede, runkne Skind?“

167. Manden og hans to Koner.

Paa hine Tider, da en Mand havde Lov til at have mere end een Kone, var en Bebersvend, som hverken kunde kaldes ung eller gammel, og hvis Haar blot var paa Rippet til at graane, blevet saa heftigt forelsket i to Qvinder paa eengang, at han ægteede dem begge. Den Ene var ung og blomstrende, og ønskede, at hendes Husbond skulde synes ligesaa ungdommelig, som hun selv; den Anden stod i en noget mere fremrykket Alder, og det laae ogsaa hende meget paa Hjertet, at hendes Mand skulde vise sig som et passende Partie for hende. Medens derfor den Yngre greb enhver Leilighed til at rykke alle den gode Mands graae Haar ud, var den Ældre ikke mindre flittig til at plukke ethvert sort Haar af, hun kunde finde. I nogen Tid var Manden i høi Grad taknemmelig for deres Opmærksomhed og Hengivenhed, indtil han en Morgenstund opdagede, at han ved Begges Flid, havde mistet hvert eneste Haar.

Den, der underkaster sine Grundsætninger modsatte Partiets Indflydelse og Luner, vil ende med slet ingen Grundsætninger at have.

168. Efelet, som bar Salt.

En vis Høfer, som holdt et Efel og havde hørt, at der til billig Priis var Salt at faae paa Søhyften, drev der= ned med sit Dyr for at gjøre Indkjøb. Da han havde læsset paa sit Efel saameget, som det kunde bære, drev han det hjemad; men ved at skulle gaae henad en slibrig Fjeldsti, faldt Efelet ned i Floden, og da Saltet nu smeltede, blev Efelet lettet for noget af sin Byrde, og efterat have naaet Bredden igjen, fortsatte det sin Vandring videre, let i Sind og Skind. Kort Tid efter begav Høfe= ren sig igjen til Søhyften for at kjøbe mere Salt, og be= læsede nu Efelet om muligt endnu sværere end første Gang. Da de paa deres Hjemvei kom forbi Floden, som Efelet før var faldet i, lod det sig med Villie falde, og blev ved Saltets Opløsning atter befriet for sit Læs. Herren, ærgerlig over sit Tab og overveiende, hvorledes han skulde curere Efelet for slike Streger, belæsede Dyret paa sin næste Reise til Hyften med en Mængde Svampe. Da de nu kom til den samme, før omtalte Flod, begyndte Efelet igjen sit gamle Trif, og lod sig trille ned i Vandet; men da nu Svampene heelt igjennem bleve vaade, saa fandt det paa Hjemveien til sin Bedrøvelse, at det istedetfor at lette Byrden havde mere end fiirdobbelt forøget dens Tyngde.

De samme Forholdsregler passe ikke til alle Tilfælde; og man kan spille et Puds een Gang for tidt.

169. Hjorten i Kjøret.

En Sommerdag kom en Hjort til et Kjør for at slukke sin Tørst, og medens den stod og drak, saae den sin Skikkelse afspeilet i Vandet. „Hvilken Skjønhed og Kraft,“ sagde den, „er der ikke i disse mine Taffer! men hvor uanseelige ere ikke disse svage og tynde Been!“ Medens den saaledes i sine egne Tanker bedømte den Skikkelse, Naturen havde givet den, kom Vægere og Hunde dragende den samme Vej. De Fødder, som den havde fundet saa meget at udsætte paa, førte den snart dens Forfølgere af Sigte, men Tafferne, som den var saa stolt af, bleve indviklede i Krattet og opholdt den, indtil Vægerne igjen naaede den, og bleve Aarsag til dens Død.

Foretræk det Nyttige for det Skjønne.

170. Stjernefigeren.

En Stjernefiger pleiede at gaae ud hver Nat for at betragte Stjernerne. Da hændtes det en Nat, da han vandrede i Udkanten af Byen, med alle sine Tanter henvendte mod Himlen, at han faldt i en Brønd. Paa hans Raab og Ralden kom der Een, som hørte hans Skrig, løbende til, og da han havde hørt hans Beretning, sagde han: „Min gode Mand! medens Du forsøger at udspeide Himmelens Hemmeligheder, overseer Du de simple Gjenstande, som ligge for dine Fødder.“

171. Svalen i Raad- og Domhuset.

En Svale havde bygget sin Rede under Hvælvingerne af et Domhuus. Førend dens Unger kunde flyve, sneg en Slange sig ud af sit Hul og aad dem alle op. Da den stakkels Fugl kom tilbage til sin Rede og fandt den tom, opløstede den et ynkeligt Sammerskrig; men da en Nabo, for at trøste den, underhaanden lod den vide, at den ikke var den første Fugl, som havde mistet sine Unger, saa svarede den: „Det er sandt, men det er ikke alene mine Unger, jeg sørger over, men ogsaa over at jeg skulde blive forurettet

netop paa det Sted, som den Forurettede slyger til for at opnaae sin Ret."

172. Drengene og Frøerne.

En Sværm Drenge legede ved Kanden af et Kjør, og da de opdagede en Mængde Frøer i Vandet, begyndte de at stilke med Steen efter dem. De havde allerede dræbt en stor Deel af de stakkels Dyr, da en Frø, lidt dristigere end de Dvrige, stak Hovedet op af Vandet og skreg til dem: „Hold op med Jeres grusomme Spøg, I Drenge; tænk paa, at hvad der er en Leeg for Jer, er for os Døden!"

173. Ulven og Geden.

En Ulv, som saae en Ged græsse paa Kanden af en dyb Afgrund, hvor den ikke kunde komme den nær, bad den dog at komme længere ned, da den frygtede for, at den skulde tabe sit Fodfæste paa hiin svimlende Høide; „og desuden," lagde den til, „er Græsset hernede langt sødere og i større Oversflod." Men Geden svarede: „Undskyld mig; det er ikke til min Middagsmad Du indbyder mig, men til Din egen."

174. De store og de smaa Fiske.

En Fisser var ifærd med at drage et Net op, som han havde udkastet i Søen, og som var fuldt af alle Slags Fisk. De smaa Fiske undslap gjennem Garnets Mafler, og kom tilbage i Dybet, men de store Fiske bleve alle fangne og halede ind i Fartøiet.

Vor Ubethdelighed er ofte Aarsag til vor Frelse.

175. Faarehyrden og Havet.

En Faarehyrde drev sin Hjord ned til Havbredden for at græsse der, og da han her saae, hvor Havet laae roligt, speilglat og uden Liv, saa blev han grebet af en heftig Lyst til at seile over det. Han folgte derfor alle sine Faar, kjøbte en Ladning Daddeler, ladede dermed et Skib og satte Seil til. Han var ikke kommet langt paa vei, før der reiste sig en Storm; hans Skib strandede, hans Daddeler og alt andet Guds gif tabt, og han selv slap med Nød og Næppe i Land. Kort Tid efter, da Havet igjen var roligt og een af hans Venner stod hos ham og beundrede dets Hvile, sagde han: „Tag Dig vel iagt, min gode Ven, for denne glatte Overflade; den speider kun efter Dine Daddeler.“

176. Faderen og hans to Døttre.

En Mand, som havde to Døttre, gif den ene af dem gift med en Urtegaardsmand, den anden med en Pottemager. Efter nogen Tids Forløb besøgte han Urtegaardsmandens, og spurgte sin Datter, hvorledes hun befandt sig, og hvordan det gif hende. „Udmærket godt,“ sagde hun, „vi

have Alt, hvad vi ønske; jeg har kun een Bøn, nemlig at vi maatte faae en dygtig Skyregn til at vande vore Planter." — Han begav sig nu til Pottemagerens, og spurgte sin anden Datter, hvorledes det stod til med hende. „Der er ikke den Ting, vi savne," svarede hun, „og jeg haaber blot, at dette smukke Veir og varme Solskin maa vedvare, for at tørre vort Leertøi." „O vee!" sagde Faderen, „hvis Du ønsker smukt Veir og din Søster Regn, hvad skal da jeg bede om?"

177. Riddet og Ulven.

Et Rid, som var streifet ud fra Hjorden, blev forfulgt af en Ulv. Da det saae alt muligt Haab om Frelse afskaaret, vendte det tilbage til Ulven og sagde: „Seg maa visseelig indrømme, at jeg er dit Bytte; men da mit Liv nu kun er kort, saa skal det blive lystigt. Vil Du fløite for mig en Stund, saa vil jeg dandse." Medens nu Ulven fløitede og Riddet dandsede, hørte Hundene denne Musik og løb til, for at see, hvad der var paafærde, og Ulven var glad ved at komme affted saa hurtigt, dens Been kunde bære den.

Den, som træder ud af Veien for at spille Nar, maa ikke undre sig, om han gaaer Glip af Belønningen.

178. Floderne og Havet.

Engang i gamle Dage forenede Floderne sig mod Havet, og fremførte i samlet Masse med disse Ord deres Anklage: „Hvoraf kommer det, at, naar vi Floder lade vore friske og søde Bande strømme ud i Dig, saa gjør Du dem strax salte og ildesmagende?“ Havet, som nok bemærkede, hvad Sindelag de kom i, svarede kun: „Hvis I ikke ønske at blive salte, saa hav den Godhed at holde Jer fra mig Allesammen.“

De, der ere meest begunstigede, ere tidt de Første til at klage.

179. Vildbassen og Ræven.

Et Vildsviin stod og hvæssede sine Hugtænder paa et Træ, da en Ræv just kom forbi og spurgte, hvorfor det gjorde dette; „thi,“ sagde den, „jeg seer ingen Grund dertil; der er hverken Jægere eller Hunde i Nærheden, ikke heller er der, saavidt jeg kan see, nogen anden Fare forhaanden.“ „Det er sandt,“ svarede Vildbassen, „men naar en saadan Fare reiser sig, saa faaer jeg nok noget andet at bestille, end at skjærpe mine Baaben.“

Det er forfælske at slibe Sværdet, naar Trompeten byder at drage det.

180. Landmanden og Havet.

En Landmand, som saae et Skib fuldt af Søfolk blive tumlet op og ned paa Bølgerne, raabte høit: „D, Hav! svigefulde og ubarmhjertige Element, som ødelægger Alt, hvad der vover sig ud paa Dig!“ Dette hørte Havet, og paatagende sig en Qvindes Røst svarede det: „Du maa ikke bebreide mig Noget; jeg er ikke Skyld i denne Forstyrrelse, men Vindene, som, naar de falde over mig, ikke unde mig Ro. Men hvis Du kommer til at seile over mig, naar de ere borte, saa vil Du tilstaae, at jeg er mildere og lettere at komme ud af det med, end din egen moderlige Jord.“

181. Negeren.

En vis Mand kjøbte en Neger, og da han troede, at hans Hudfarve var en Følge af den forrige Herres Forsømmelse, saa fik han ham aldrig saasnart bragt hjem, før han tog alleslags Skure = Redsfaber, Gulvstrupper, Sæbe og Sandpapir, og gav sig tilligemed sine Tjenere ifærd med at vadske ham hvid igjen. De skyllede og gnede ham i mange Timer, men Alt forgjæves; hans Hud

vedblev at være ligesaa sort som før, medens den ulykkelige Staffel var nær ved at døe af den Fæder, han fik under denne Behandling.

Menneskelige Midler ere ikke istand til at forandre en oprindelig flet Natur.

182. Eselet, Hænen og Løven.

Et Esel og en Hane vare sammen i en Avlsgaard. En Dag kom der en sulten Løve forbi, og da den saa, at Eselet var godt i Stand, besluttede den at holde sit Maaltid af det. Nu siger man, at der er ingen Ting, en Løve hader saa meget som et Hænegal; og i dette Øieblik traf det sig just, at Hænen galede, saa Løven øieblikkelig skyndte sig alt, hvad den kunde, fra Stedet. Eselet, hvem den Tanke i høieste Grad morede, at en Løve lod sig kysse af en Fugl, tog Mod til sig og galopperede efter den, glad ved den Berøisthed at drive Dyrenes Konge foran sig. Dog det var ikke kommet ret langt frem, før Løven vendte sig barsk imod det, og gjorde det af med det i en Haandevending.

Indbildstthed begynder i Uvidenhed og ender i Undergang.

183. Stridshesten og Efelet.

En Stridshest, prydet med sit smukke Seletøi, kom dun= drende ned ad en Bei og vakte Misundelse hos et staffels Efel, der kom traskende henad samme Bei med et tungt Væs paa sin Ryg. „Af Beien for mig,“ sagde den stolte Ganger, „eller jeg tramper Dig under mine Fødder.“ Efelet sagde Intet, men dreiede roligt af til en Side for at lade Hesten komme forbi. Ikke længe efter blev Strids= hesten taget med i Krigen, og efterat den her var blevet slemt saaret og gjort uduelig til Krigstjeneste, blev den sendt til Arbeide paa en Avlsgaard. Da Efelet saae den med stort Besvær trække en tung Vogn, indsaae det, hvor= liden Grund det havde havt til at misunde den, som ved sit overmodige Væsen i Vykens Tid havde mistet saa= danne Venner, der havde kunnet hjælpe den i Nødens Time.

184. Musen og Væfelen.

En lille forfuldet Muus havde med megen Besvær aabnet sig Bei ind i en Kornkurr, og da den her fandt Bevært= ningen saa god, stoppede og proppede den sig til en saadan

Thffelse, at da den vilde ud igjen, fandt den, at Hullet var for snevert til at dens oppustede Krop kunde komme igjennem det. Da den saaledes sad i Klemme og sukede over sin onde Skjæbne, kom en Væsel, hidloftet ved dens Skrig, og tiltalte den saaledes: „Sid der, min Ven! og hold Faste, til Du igjen er mager; thi Du vil aldrig slippe ud, før Du faaer Dig bragt i samme Stand, som da Du gif derind.“

185. Skarnbassen og Ornen.

En Hare, som blev forfulgt af en Orn, tog sin Tilflugt til en Skarnbasses Rede og bønfaaldt den om at frelse den. Skarnbassen gif da i Forbøn for den hos Ornen og bad denne ikke at dræbe den stakkels Jdmhygtbedende, og besvoer den ved den høie Jupiter ikke at foragte dens Forbøn eller bryde Gjæstfrihedens Love, fordi den var et saa lille Dyr. Men Ornen gav i Brede Skarnbassen et Smæk med sin Binge, og greb strax Haren og aad den op. Da Ornen fløi bort, fløi Skarnbassen efter den, for at faae at vide, hvor dens Rede var, og da den kom derind, trillede den Ornens Æg ud af den og slog dem istykker. Ornen, bedrøvet og tillige rasende ved den Tanke,

at Nogen turde vove en saa dristig Gjerning, byggede sin Reede næste Gang paa et høiere Sted; men ogsaa der kom Skarnbasen igjen, og behandlede den paa samme Maade som forhen. Da Ornen nu var i Forlegenhed for, hvad den skulde gribe til, fløi den op til Jupiter, sin Herre og Konge, og lagde det tredie Kulbæg, som helligt betroet Guds, i hans Skjød, og bad ham at bevogte dem for den. Men Skarnbasen fik dannet en lille Kugle af Dynd, fløi op med den og lod den falde i Jupiters Skjød; og da han nu uden at tænke paa Eggene pludselig reiste sig for at ryste Snavset af, saa kastede han Eggene ned og de knustes atter. Da Jupiter nu af Skarnbasen blev underrettet om, at denne havde gjort dette for at hæbne sig paa Ornen, som ikke blot havde frænkset den, men opført sig ugudeligt selv imod ham, saa sagde Jupiter til Ornen, da den kom til ham, at Skarnbasen var den forurettede Part, og at den ikke uden Grund beklagede sig. Men da han nødigt vilde, at Ornens Slægt skulde formindskes, saa raadede han Skarnbasen til at komme til en Overenskomst med Ornen. Dog dette vilde Skarnbasen ikke gaae ind paa, og Jupiter flyttede derfor Ornens Rugetid hen til en anden Aarstid, da der ingen Skarnbaser vare at see.

Ingen foragter ustraffet Gæstfrihedens Love; og der er ingen, nok saa mægtig Stilling eller Indflydelse, som, til skyende og sidst, kan beskytte Undertrykkeren mod den Undertrykkeses Hævn.

186. Leoparden og Ræven.

En Leopard og en Ræv trattedes om, hvem af dem der var den smukkeste Skabning. Leoparden fremhævede især som en Skønhed sine utallige Pletter; men Ræven svarede: „Det er bedre at have en snild bevægelig Aand, end en spraglet Krop.“

187. Ulven og Løven.

Eengang havde en Ulv grebet et Faar i en Fold og var just ifærd med at bære det hjem til sin egen Hule, da den mødte en Løve, som øieblikkelig lagde Beslag paa Faaret og bar det bort. Ulven blev staaende og sfreg i Fraastand, at det var en stor Skam, og at Løven havde røvet dens Eiendom. Løven loe og sagde: „Seg maa altsaa formode, at det har været din gode Ven Hyrden, som gav dig det.“

188. Den gamle Løve.

En Løve, udtæret af Alderdom, laae henstrakt paa Jorden, aldeles hjælpeløs og dragende det sidste Suf. Et Bildsviin kom did, og forat tilfredsstille et gammelt Nag, huggede det den med sine Hugtænder. En Dyr, som vilde tage Hævn for gammelt Fiendskab, stangede den dernæst med sine Horn. Et Esel, som af Alt dette saae, hvorlunde man ustraffet kunde behandle den gamle Løve, fik i Sinde ogsaa at ville vise sin Foragt og kom og sparkede Løven i Ansigtet med sine Baghove. Da raabte det døende Dyr: „De Mægtiges Krænkelser vare flemme nok, dog

dem kunde jeg have holdt ud at bære; men at blive sparket af et saa nedrigt Kreatur som Du — Naturens Skjændsel, — det er at døe en dobbelt Død."

189. Ulven og Hyrderne.

En Ulv figede ind i en Hytte, og da den der saae nogle Hyrder ret hyggeligt gjøre sig tilgode med en Bedekølle, saa sagde den: „Disse Mænd vilde have gjort et artigt Spektakel, hvis de havde overrumplet mig ved et saadant Aftensmaaltid."

Somme Mennesker ere altfor raske til hos Andre at fordømme de samme Ting, som de selv begaae.

190. De Reisende paa Søkysten.

Da nogle Reisende netop vandrede langs med Søkysten og vare komne op paa en høi Klippe, saae de ud over Søen og opdagede i nogen Graastand et Riisknippe, hvilket de først antog at maatte være et stort Skib; de dvælede derfor i Forventning af at see det løbe ind i Havnen. Da Riisknippet drev nærmere ind til Kysten, meente de

ikke længer at see et Skib, men kun en Baad. Men da det tilsidst blev kastet op paa Strandbredden, saae de, at det slet ikke var andet end et Riisknippe.

Farer synes størst i Fraastand; og forestaaende Begivenheder forstørres overeensstemmende med Sagttagernes Fordeel og Tilbøielighed.

191. Hundene og Skindene.

Nogle sultne Hunde saae engang nogle raae Skind, som en Fælbereder havde ladet ligge paa Bunden af en Bæk, og da de ikke vare istand til at naae dem, bleve de indbyrdes enige om at drikke Bækken op, for at komme til Byttet. De gave sig strax til Værket; men af den megen Driften brast de alle, førend de kom Skindene nær.

De, som ved ufornuftige Midler stræbe efter et Maal, ville snart hidføre deres egen Undergang ved Forsøget.

192. Myren og Duen.

En Myre kom til en Kilde for at slukke sin Tørst, faldt i Vandet og var nær ved at drukne. Men en

Due, som tilfældigviis sad paa et Træ i Nærheden og saae Myren i Fare, plukkede et Blad af og lod det falde i Vandet foran den, hvorpaa Myren krøb op paa det og flød strax i Behold til Bredden. Netop paa samme Tid udspændte en Fuglesænger sit Garn og var i Begreb med at slaae Nettet over Duen, da Myren, som indsaae hans Hensigt, i det Samme beed ham i Hælen. Det Spjæt, som Manden gjorde, fik Garnet til at falde, Duen blev vakt til Bevidsthed om sin Fare og fløj frelst bort.

En Godhed er den anden værd.

193. Ræven og Krage.

En Krage havde snappet en deilig Stump Ost i et Bindue, og fløj op med den i et høit Træ, forhippet paa at nyde sit Bytte. En Ræv opdagede den læckre Mundfuld, og lagde følgende Plan til sit Angreb. „O Krage!“ sagde den, „hvor skønne ere ikke dine Vinger, hvor glimrende dine Dine! hvor yndig er din Hals! dit Bryst er som en Orns Bryst! dine Negle — jeg beder om Forladelse — dine Kløer vække Misundelse hos alle Verdens Dyr! O, at en saadan Fugl skulde være stum, og blot

mangle Eet — Stemmen!" Krageren, som fandt Behag i denne Smiger og hemmeligt loe ved at tænke paa, hvor den skulde overraske Ræven med sit Skrig, aabnede sin Mund og — ned faldt Osten, som Ræven strax snappede, idet den ved sin Bortgang bemærkede, „at hvadsomhelst den havde anført om dens Skjønhed, saa havde den dog slet ikke sagt Noget om dens Hjerne!"

Folk smigre sjelden, uden at have et eller andet hemmeligt Maal for Øie; og de, som lytte til slig Musik, maae vente at komme til at betale Musikanten.

194. Gørtleren og hans Hund.

Der var engang en Gørtler, som havde en lille Hund. Medens han hamrede løs paa sit Metal, sov Hunden; men saasnart han satte sig til Middagsbordet, vaagnede Hunden. „Dovne Røter!" sagde Gørtleren, idet han kastede et Bleg til den, „Du sover ved Støien af Ambolsten, men vaagner op ved den første Klappren af mine Tænder."

Folk ere aarvaagne nok til deres egen Fordeel, medens de vende det døde Øre til ved deres Venners Ulykke.

195. Bonden og Løven.

En Løve kom engang ind i en Aulsgaard, og Cieren, som ønskede at fange den, luffede Porten. Da Løven nu fandt, at den ikke kunde komme ud, begyndte den med Et at angribe Faarene og derpaa vendte den sig til Dyrerne. Engstelig for sit eget Liv, aabnede nu Bonden Porten, og Løven satte afsted, saa hurtigt den kunde. Da Konen i Huset, som havde været Vidne til alt dette, nu saae sin Husbond i stor Fortvivlelse over Tabet af hans Dvæg, saa raabte hun: „Du fik Løn som forskyldt; thi hvad kunde gjøre Dig saa taabelig at ønske at holde paa et Dyr, som Du, naar Du saae det langt borte, helst ønskede endnu længere bort.“

Det er bedre at skræmme en Dyr, end at fange ham i Snare.

196. De tre Haandværkere.

Der var en By, som havde Udsigt til at blive beleiret, og Raadet blev sølgelig sammenkaldt for at overveie, hvilke Midler der vare de bedste til at befæste den. En Murer fremsatte som sin Mening, at intet Stof var saa

nyttigt til, dette Siemed som Muursteen. En Tømrer udbad sig Tilladelse til at foreslaae Tømmer som Noget, der var langt at foretrække. Derpaa sprang en Garver op og sagde: „Mine Herrer, naar I nu have nævnt Alt, hvad der kan nævnes, saa er der dog Intet i Verden at ligne med Læder.“

197. Drengen i Bad.

En Dreng, som var ude at bade sig i en Flod, og var kommet ud, hvor han ikke kunde bunde, var just paa Rippet til at drukne, da han saa en Vandringsmand komme, hvem han af al Magt kaldte til Hjælp. Manden begyndte at læse Drengen Texten for hans Dumdriftighed; men Knegten raabte: „O frels mig nu, Herre! og hold siden Forelæsninger.“

198. Venus og Ratten.

En Rat, som var blevet forelsket i en ung Mand, bønfaaldt Venus om at forvandle den til en Pige, i det Haab at vinde sin Elskede. Gudinden fik Medlidenshed med dens Svaghed og forvandlede den til en smuk Jomfru; og den

unge Mand, indtaget af hendes Skjønhed, førte hende hjem som sin Brud. Da de nu sad sammen i deres Kammer, satte Venus, som ønskede at vide, om hun ved at forandre Skikkelse ogsaa havde forandret Natur, en Muus ned foran hende. Forglemmende sin nye Stand, sprang Pigen op fra sit Sæde og kastede sig over Musen, som om hun vilde fortære den paa Stedet; hvorpaa Gudinden, ærgerlig over hendes Vetsindighed, strax igjen om-
skabte hende til en Kat.

199. Merkurius og Billedhuggeren.

Da Merkurius engang havde lyst til at vide, i hvilken Agt han blev holdt blandt Menneskene, forklædte han sig som en Reisende, gik ind i en Billedhuggers Værksted og begyndte med at spørge om Prisen paa forskjellige Statuer, som han saa der. Vægende paa et Billede af Jupiter, spurgte han, hvormeget han forlangte for det. „En Drachma,“ svarede Billedhuggeren. Merkur loe i Skjægget og spurgte: „Og hvormeget for denne Juno?“ Manden forlangte for denne en høiere Priis. Nu faldt Merkurs Die paa hans eget Billede. „Nu,“ tænkte han, „vil denne Thy forlange ti Gange mere for den, thi jeg er Himlens

Sendebud og Kilden til al hans Fortjeneste." Han gjorde ham altsaa det Spørgsmaal, hvor høit han holdt Mercurius. „Ja seer Du," svarede Billedhuggeren, „hvis Du vil give mig, hvad jeg forlanger, for de andre To, saa vil jeg lade denne gaae med i Kjøbet."

De, som med altfor stor Begjærlighed ønske at vide, hvor høit Verden skatter dem, ville sjelden see sig anfatte til deres egen Priis.

200. Landmanden og Hundene.

En Landmand, som i Løbet af en streng Vinter var blevet indsnæet i sin Aulsgaard og var i største Nød for Føden, som han ikke kunde gaae ud og skaffe, begyndte at spise sine egne Faar. Da den haarde Vinter vedblev, fortærede han dernæst sine Geder. Og tilsidst — da Beiret ikke forandrede sig — tog han sin Tilflugt til Blougøerne. Da det var kommet saa vidt, sagde Hundene til hinanden: „Lad os nu komme afsted, thi siden Herren, som vi see, ikke har været om over sine Arbeidsøger, saa er det ikke sandsynligt, at han vil spare os."

Naar vor Naboes Huus brænder, er det paa høie Tid at tage vare paa vort eget.

201. Jægeren og Brændehuggeren.

En Mand gik ud paa Løvejagt i Skoven, og da han her traf paa en Brændehugger, spurgte han ham, om han havde seet noget Spor af en Løve, og om han vidste, hvor dens Leie var. „Jo,“ svarede Manden, „og hvis Du vil følge med mig, vil jeg vise Dig Løven selv.“ Ved disse Ord blev Jægeren bleg som et Liig, hans Tænder klappede og han sagde: „Na jeg takker Dig! det var Løvens Spor, men ikke den selv, som jeg jagede efter.“

En Feig kan være Helt i Frastand; det er Nærværelsen af Fare, som sætter Landsnærværelsen paa Prøve.

202. Aben og Fiskerne.

Da en Abe, som sad i et høit Træ, saae nogle Fiskere lægge deres Garn i en Flod, iagttog den nøie, hvad de toge sig for. Aldrig saasnart havde Mændene sat deres Net og havde i kort Afstand deraf sat sig til at spise til Middag, før Aben kom ned fra Træet i den Hensigt at have Haand med i samme Spil. Men da den forsøgte paa at sætte Nettetene, blev den saaledes indviklet i dem, at den noget saanær blev qvalt, og i sin Nød maatte ud-

raabe: „Mig ſkeer min Ret, thi hvad havde jeg, ſom ikke forſtaaer mig paa Fiſkefangſt, at beſtille med ſaadanne Redſkaber ſom diſſe?“

203. Mølleren, hans Søn og Eſlet.

En Møller og hans Søn dreve deres Eſel til et Marked i Nærheden for at ſælge det. De havde ikke gaaet langt, før de mødte en Flok Piger, ſom kom hjem fra Bøen,

ſladdrende og leende. „See der,“ raabte Een af dem, „have I nogensinde ſeet ſaadanne Toſſer, at trådſte hen ad Veien tilføds, ſkjøndt de kunde ride.“ Da den gamle Mand hørte dette, bad han roligt ſin Søn at ſætte ſig op

paa Efelet, og gif selv nok saa glad afsted ved Siden af ham. Snart efter kom de til en Gruppe af gamle Mænd, som stode i alvorlig Samtale. „See der,” sagde Een af dem, „det beviser, hvad jeg just vilde sige: Hvad Afgøelse vises der i disse Tider mod Alderdommen? Seer Du, at denne

unge Skalk rider, medens hans gamle Fader maa gaae? Staae af, Du Slubbert, og lad den gamle Mand hvile sine trætte Lemmer.“ Derpaa lod Faderen sin Søn stige af og satte sig selv op. Paa denne Maade vare de ikke komne langt frem, før de mødte et Selskab af Qvinder og Børn. „Ei, Du gamle dovne Knekt!“ ifrege forstjellige Tunger paa een Gang, „hvor kan det falde Dig ind at ride paa Dyret, medens den stakkels Dreng med Nød og

Næppe kan holde Skridt med Dig." Den skikkelige Møller
 følte sig truffet, og tog strax sin Søn op bagpaa. De
 havde nu næsten naaet Byen.

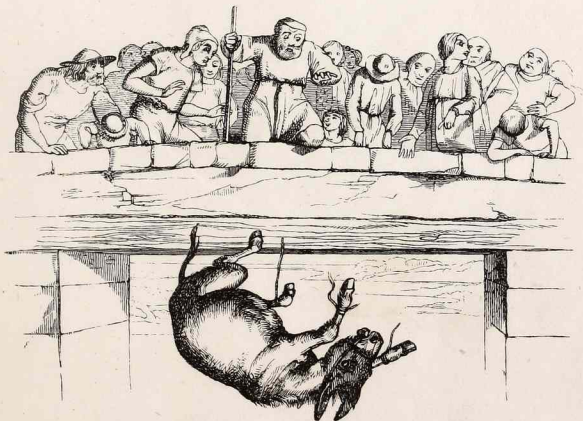
„Hør engang, min vakkre Ven," sagde en Rjebstæd=

mand, er dette Efel dit eget?" „Ja," sagde den gamle Mand. „Na, man skulde ikke have troet det," sagde den Anden, „saadan som Du belæser det. Paa min Tro, I tvende Hyre ere bedre istand til at bære det staffels Dyr,

end det kan bære Jer." „Alt som Du behager," sagde den gamle Mand; „vi kunne jo forsøge." Derpaa steg han og Sønnen af, bandt Efelets Been sammen, og forsøgte nu, ved Hjælp af en Stang, paa deres Skuldre at bære det over en Bro, som førte ind i Byen. Dette var et saa moersomt Syn, at alle Folk i Hobetal løb ud for at see deraf, indtil Efelet, som ikke kunde finde sig i denne Støi og i sin Stilling, sparkede de Toug, hvormed det var bundet, itu, og faldt, efter at have kastet Stangen af, i Floden. Uergerlig og skamsuld, skyndte den gamle

Mand sig, det bedste han kunde, hjem igjen, — med den Overbeviisning, at han ved sit Forsøg paa at gjøre Alle og Enhver tilpas, ikke havde gjort Nogen tilmaade, men ovenikjøbet mistet sit Esel.

There is a certain amount of
evidence to show that the
of the subject, the body of the
of the subject, the body of the

fol 55375

